ΕΤΟΣ ΙΔ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1900 Ἀριθ. 638

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27 Ὁδὸς Πανεπιστημίου 27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ μεγάλη ἀγάπη.—Ἀπὸ τὴν Παρισινὴν Ἔκθεσιν. Οἱ ἀδάμαντες (ὑπὸ ταξειδιώτιδος). — Ἡ Μάγισσα (ὑπὸ Μάϊας). — Αἱ μεγάλαι κυνηγοὶ (ὑπὸ κ. Μαρίας Δήμου). Ἔκθεσις χρυσανθέμων. Ἑορτὴ ὑπὲρ τοῦ Home.—Συνεχεία Μουσικῆς Ἑταιρίας. — Γυναικεῖος κόσμος.—Συνταγή.—Ἀλληλογραφία.—Ἐπιφυλλίς. Ἐκ τῶν τοῦ Γο. γόλ. Ἀπομνημονεύματα ἑνὸς τρελλοῦ.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

Δὲν ἠξεύρω ἐὰν, ὅταν ὁ Χριστὸς ἔλεγεν: *Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*, εἰς τὸ ἀλλήλους αὐτὸ περιελάμβανε μόνον τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἐὰν τὸ «οὐ φονεύσεις» τῶν δέκα ἐντολῶν περιορίζεται καὶ πάλιν μόνον εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι διὰ νὰ ἀγαπᾷ κανεὶς καὶ διὰ νὰ θεωρῇ πολύτιμον πρᾶγμα τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων, πρέπει νὰ συνειθίσῃ εἰς τοῦτο ἀπὸ τὴν πολὺ μικρὰν ἡλικίαν, πρέπει ἡ ἀγάπη του νὰ ἐκτείνεται εἰς πολὺ εὐρὺν κύκλον, πρέπει νὰ ἐννοήσῃ ὅτι διὰ τὴν ἁρμονίαν τῆς ζωῆς, ὅλη ἡ πλάσις ἔμψυχος καὶ ἄψυχος ἔχει δικαιώματα ἐπὶ τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τόσον αὐταρέσκως ἐκήρυξεν ἑαυτὸν ἄρχοντα καὶ κύριόν της.

Οἱ ἀρχαῖοι ἄνθρωποι, οἱ ἀπολίτιστοι καὶ πρωτογενεῖς, οἱ ζῶντες πλησιέστερα μὲ τὴν φύσιν, καὶ εἰς τὰς θρησκείας των καὶ εἰς τὴν καθημερινὴν ζωήν των δὲν ἀπηξίουν νὰ ἀναγνωρίζουν καὶ εἰς τὰ ζῷα καὶ εἰς τὰ ἄνθη καὶ τὰ φυτὰ ἰδιότητας θείας. Ἡ λατρεία τοῦ βοὸς εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ τῆς Ἄρκτου παρὰ τοῖς Σάσταις τῶν Ἰνδιῶν, καὶ τοῦ Λωτοῦ εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, καὶ τὰ ἱερὰ ἄλση καὶ αἱ Δρυάδες καὶ αἱ Ἀμαρυλλίδες τί ἄλλο ἀποδεικνύουν παρὰ τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν θεοποίησιν τῆς φύσεως παρὰ τῶν ἀρχαίων, τί ἄλλο παρὰ τὴν λατρείαν αὐτῶν πρὸς τὰ κατώτερα βασίλεια τῆς δημιουργίας, λατρείαν, ἣν ἐδημιούργησεν ἡ ἀναγνώρισις τῶν εὐεργεσιῶν αὐτῶν πρὸς τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἡ μεταξὺ τούτων καὶ ἐκείνων ἀλληλεγγύη, ἡ ἀποτελοῦσα τὴν ἁρμονίαν τῆς ζωῆς.

Προϊόντος ὅμως τοῦ χρόνου, ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ ἀνάπτυξις ὡς κατέρριψε τοὺς θρόνους τῶν παλαιῶν εἰδώλων, κατέστρεψεν ἀσυναισθήτως καὶ τὸ γόητρον τῶν θεῶν τῶν τετραπόδων καὶ τὴν λατρείαν τῶν νυμφῶν τῶν δασῶν. Αἱ Δρυάδες καὶ αἱ Ἀμαρυλλίδες δὲν ἔχουν πλέον σμαραγδόκτιστα παλάτια καὶ δὲν ἐμψυχώνουν τὰς δροσερὰς πηγάς, καὶ ὁ ἱερὸς βοῦς τῶν Αἰγυπτίων καὶ ἡ θεία Ἄρκτος τῶν Ἰνδῶν, καὶ ὁ διάστικτος ταῦρος τῶν Ρώσσων καὶ ὁ λύκος τῶν Σκανδιναυῶν ὄχι μόνον ἐκθρονίζονται ἀνηλεῶς, ἀλλὰ καὶ καταδιώκονται ἀμειλίκτως ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐκτείνει τὸ πνευματικὸν βασίλειόν του ὑπεράνω τῶν ὀρέων καὶ τῶν στεππῶν καὶ τῶν ἀπεράντων δασῶν, ὁ ὁποῖος ἀναγνωρίζει μόνον τὸν δημιουργὸν τοῦ κόσμου ἀνώτερόν του καὶ κυρίαρχον ὅλης τῆς φύσεως.

Ἡ ἀνύψωσις αὕτη τοῦ ἀνθρώπου εἶναι βεβαίως εὐεργετική, καὶ αἱ κατακτήσεις τοῦ πνεύματός του ἐπὶ ὅλων τῶν στοιχείων προδίδουν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τὴν θειότητα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ἀλλ' ἐν τῇ ὑπερηφανείᾳ καὶ τῷ ἐγωϊσμῷ του ὁ κυρίαρχος ἄνθρωπος ἐλησμόνησεν ὅτι ὅσον μέγας καὶ ἂν εἶναι, καὶ ὅσον ὑψηλότερα καὶ ἂν ἵσταται ἀπὸ τὰ λοιπὰ τῆς φύσεως δημιουργήματα, ἔχει ἀνάγκην καὶ τῶν ἀπείρως καὶ ἀτελευτήτως μικρῶν, μεθ' ὧν συνδέεται διὰ φυσικῶν νόμων ἀνυπερβλήτων καὶ ἡ μετὰ τῶν ὁποίων ἀλληλεγγύη ἀποβαίνει ἀπαραίτητος διὰ τὴν εὐτυχίαν του.

Κατακτητὴς αὐτὸς ὅλων τῶν στοιχείων, κύριος τοῦ κόσμου ἐδείχθη σκληρὸς καὶ ἀχάριστος πρὸς τοὺς ἀκαμάτους συνεργάτας του, πρὸς τοὺς δημιουργοὺς τῆς εὐμαρείας του, πρὸς τὰς τάξεις τῶν ὄντων, τὰ ὁποῖα προσφέρουν τὴν ἐργασίαν

των καὶ τὴν ζωήν των διὰ τὴν ἰδικήν του ζωὴν καὶ ἀπόλαυσιν.

Ἡ κατὰ τῶν ζῴων σκληρότης του ὑπῆρξε τὸ πρῶτον βῆμά του πρὸς τὴν ἀδικίαν. Δὲν ἠρκέσθη εἰς τὸ ὅτι τὰ δυστυχῆ αὐτὰ ὄντα τὸν ἔτρεφαν μὲ τὸ γάλα των, καὶ μὲ τὰ αὐγά των, τὸν ἐνέδυαν μὲ τὸ τρίχωμά των, τὸν ὑπηρετοῦσαν εἰς ὅλας τὰς βαρείας ἐργασίας του, δὲν τοῦ ἤρκει ὅτι ἔσυραν τὰ ἄροτρά του, ὅτι τὸν μετέφεραν ἀκόπως ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ὅτι ἐφύλατταν τὸν οἶκόν του καὶ τὸν πλοῦτον του, δὲν τοῦ ἤρκουν οἱ ποικίλοι θησαυροὶ τῆς γῆς διὰ νὰ χορτάσῃ τὸ πάθος του τῆς λαιμαργίας, ἀλλ' ἐπενόησε νὰ τοῖς ἀφαιρῇ καὶ τὴν ζωὴν διὰ νὰ τρέφεται.

Ὁ πρῶτος φονεὺς καὶ κακοῦργος τῆς Γραφῆς εἶναι κυνηγός. Ὁ Κάϊν δὲν θὰ ἐφόνευε τὸν ἀδελφόν του, ἐὰν δὲν εἶχε συνειθίσει νὰ φονεύῃ πρὸ αὐτοῦ τὰ ζῷα. Καὶ οἱ πόλεμοι θὰ ἦσαν ἴσως πρᾶγμα ἄγνωστον εἰς τὸν κόσμον, ἐὰν οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐξοικειοῦντο εἰς τὴν αἱματοχυσίαν, ἀφαιροῦντες τὴν ζωὴν τῶν ὄντων, παρὰ τῶν ὁποίων μόνον εὐεργετοῦνται.

Ἀπὸ τὰ ζῶα ἕως τὰ φυτὰ δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἓν βῆμα. Θάνατος εἰς τὸν ἱερὸν βοῦν, πυρπόλησις καὶ καταστροφὴ εἰς τὰ βασίλεια τῆς Χλωρίδος. Κάτω αἱ Δρυάδες καὶ αἱ Ἀμαρυλλίδες, πῦρ καὶ ὄλεθρος εἰς τὰ δάση. Εἰς τὸν τόπον μάλιστα, εἰς τὸν ὁποῖον ὅλαι αὐταὶ αἱ θεότητες ἐλατρεύθησαν περισσότερον, εἰς τὴν Ἑλλάδα τῶν ἱερῶν ἀλσῶν, εἰς τὰ ὁποῖα αἱ Μοῦσαι καὶ αἱ Χάριτες εὕρισκον πάντοτε ἄσυλον, ἐδῶ ὅπου φυτὰ καὶ ἄνθη ὑπῆρξαν τὰ ἐμβλήματα τῶν θεῶν, ἐδῶ ὁ διωγμὸς ἔγεινε περισσότερον ἀμείλικτος, ὡς καὶ ἡ πρὸς τὰ ζῶα ἀστοργία περισσότερον ἄδικος καὶ σκληρά.

Σπανίως ἐσκέφθημεν ὅτι ἡ περιφρόνησίς μας πρὸς τὸ φυτικὸν βασίλειον καὶ ἡ ἀστοργία πρὸς τὰ ζῷα εἶναι οἱ μεγαλήτεροι πκράγοντες καὶ τῶν οἰκονομικῶν μας καταστροφῶν καὶ τῆς βαρβάρου καταστάσεως τῶν λαϊκῶν μας τάξεων. Χωρὶς φυτείας καὶ δάση δὲν ἔχομεν βροχὰς καὶ χωρὶς βροχὰς ἡ γῆ δὲν καλλιεργεῖται, καὶ χωρὶς καλλιέργειαν πλούσιοι καὶ πτωχοὶ πάσχουν. Ἡ σκληρότης μας πρὸς τὰ ζῶα, τὴν ὁποίαν καὶ οἱ γονεῖς ἀκόμη ὑποθάλπουν, καὶ αἱ τρυφεραὶ μητέρες ἐμπνέουν ἀσυνειδήτως εἰς τὰ τέκνα των, δημιουργεῖ τὴν ἀγνωμοσύνην καὶ τὴν σκληρότητα εἰς τὰ παιδικὰ στήθη, καὶ προπαρασκευάζει χεῖρας κακούργων, ἑτοίμους νὰ χύσουν αἷμα, ἢ νὰ κατασπαράττουν ὅπως δήποτε τὰ στήθη τῶν ἀδελφῶν των, πολλάκις δὲ καὶ αὐτῶν τῶν γονέων των.

Ἀπὸ πολλῶν δεκαετηρίδων εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν αἱ γυναῖκες πρῶται καὶ ὁ κλῆρος ὕστερον, μετὰ τούτους δὲ καὶ ἡ πολιτεία, ἐξηγέρθησαν κατὰ τῆς ἀνθρωπίνης αὐτῆς σκληρότητος. Σωματεῖα ἱδρύθησαν καὶ ἐπολλαπλασιάσθησαν παντοῦ, νόμοι ἐψηφίσθησαν, κατωρθώθη δὲ νὰ περισταλῇ ὁ διωγμὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ πρὸς τὸ εὐεργετικὸν ζῷον καὶ πρὸς τὸ ἀκόμη εὐεργετικώτερον φυτόν.

Ἐσχάτως καὶ ἐδῶ ἱδρύθησαν τοιαῦτα σωματεῖα καὶ ὑπὲρ προστασίας τῶν ζῴων, καὶ ὑπὲρ τῶν δασῶν, ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τῆς ἡγεμονίδος Σορίας. Ὑπὲρ τοῦ τελευταίου ἐπεκαλέσθημεν ἤδη τὴν συνδρομὴν τῶν Ἑλληνίδων εἰς τὸ φύλλον τῆς προπαρελθούσης Κυριακῆς. Ὑπὲρ τοῦ πρώτου ἐπικαλούμεθα τὴν συνδρομὴν αὐτῶν σήμερον. Ἂν ἦτο δυνατὸν κάθε μητέρα νὰ ἐγίνετο διδάσκαλος πρὸς τὰ παιδιά της τῆς συμπαθείας, ἣν ὀφείλομεν πρὸς τὰ ζῷα, ἡ μητέρα αὐτὴ θὰ ἀπέβαινεν εὐεργετικὴ εἰς τὸν τόπον μας, εὐεργετικὴ εἰς τὴν ἰδίαν της οἰκογένειαν, εὐεργετικὴ εἰς αὐτὰ τὰ παιδιά της.

Ἂς γείνῃ ἡ μητέρα τὸ κέντρον καὶ ἡ ἑστία μιᾶς μεγάλης ἀγάπης δι' ὅλην τὴν φύσιν, ἂς ἀπαριθμήσῃ καὶ διδάξῃ αὐτὴ τὴν εὐεργεσίαν τῆς φύσεως πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἂς νανουρίσῃ τὰς παιδικὰς ψυχὰς μὲ τὸ ᾆσμα τῆς καλοσύνης καὶ συμπαθείας καὶ πρὸς τὰ ἀπείρως μεγάλα καὶ πρὸς τὰ ἀπείρως μικρά, ἂς μεταχειρισθῇ τὴν μεγάλην, τὴν παγκόσμιον ἀγάπην ὡς κύριον παράγοντα τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν της καὶ τότε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ θὰ σκέπῃ τὸν οἶκόν της καὶ θὰ εὐλογῇ τὸ μέγα μητρικὸν ἔργον της.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΙΣΙΝΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ

Οἱ ἀδάμαντες.

Ἦσαν τόσον πολλοὶ καὶ τόσοι ἐκθέται, ὥστε ὅσους καὶ ἂν περιγράψῃ τις πάλιν δὲν δίδει οὔτε ἐλαχίστην ἰδέαν τοῦ ὅλου. Ὁ σάπφειρος π. χ. τῶν σκράντα τριῶν κερατίων, ὁ ὁποῖος ἐστοίχιζε ἑπτακοσίας πενῆντα χιλ. φράγκων, καθὼς καὶ ἡ parure ὁλόκληρος ἀπὸ σαπφείρους καὶ ἀδάμαντας ἀξίας πεντακοσίων χιλ. φράγκων ἦτο κάτι τι θαυμάσιον. Εἰς τὸ αὐτὸ τμῆμα ἐξετίθεντο καὶ οἱ ἀδάμαντες τοῦ στέμματος τῆς δουκίσσης de Berry. Θαῦμα λάμψεως καὶ κάλλους. Ἀλλὰ καὶ οἱ κυανοῖ ἀδάμαντες καὶ οἱ κίτρινοι καὶ οἱ ρόδινοι καὶ οἱ μαῦροι ἀδάμαντες. Ὅλα αὐτὰ τὰ χρώματα τῶν ἀδαμάντων ἄγνωστα εἰς τοὺς πολλοὺς θνητούς. Καὶ ἡ ἀξία των ἀνὰ κλίμακας. Εἷς μαῦρος ἀδάμας, βάρους δέκα κερατίων ἑπτὰ χιλ. φράγκα, μετ' αὐτὸν ὁ ρόδινος ὁμοίου βάρους δέκα χιλ. Ὁ κίτρινος δώδεκα, ὁ κυανοῦς δέκα πέντε καὶ ὁ λευκὸς εἴκοσι πέντε.

Διὰ τὰ χρωματιστὰ δὲ μαργαριτάρια ὅ,τι καὶ ἂν λεχθῇ εἶναι ὀλίγον. Δὲν ἐπισκιάζουν βεβαίως τὰ λευκά, ἀλλὰ τί κάλλος χρωματισμοῦ καὶ τί στιλπνότης προκαλοῦσα σχεδὸν θωπείας. Καὶ παρὰ τὰ ὡραῖα μαργαριταρένια περιδέραια αὐτὰ τὰ θαυμάσια μαργαριτοφόρα κογχύλια, μεγάλα καὶ βαθουλὰ ὡς πιάτα, μὲ τὰ κοιλώματά των ἀπαστράπτοντα καὶ ἀκτινοβολοῦντα μὲ τὰς μαργαριτώδεις ἐκρήσεις των, τὰ ἀποστήματα αὐτὰ τοῦ ἀσθενικοῦ ὀργανισμοῦ των, λάμποντα εἰς τὰ βάθη των εἰς ποικίλα σχήματα καὶ χρωματισμούς. Εἰς ἓν κογχύλιον ἐμετροῦντο δέκα πέντε μαργαριτάρια διαφόρων μεγεθῶν, εἰς ἄλλο ὀκτὼ μεγάλα σχηματίζοντα σταυρὸν φυσικόν, τὸν ἐπονομασθέντα τῆς Βικτωρίας. Εἶναι ἓν θαῦμα τοῦ κόσμου τῶν κογχυλίων τὸ μαργαροφόρον αὐτὸ κογχύλιον, τοῦ ὁποίου ἡ ἀσθένεια ἐξεδηλώθη εἰς ἕνα θαυμάσιον φυσικὸν μαργαριταρένιον σταυρόν, τοῦ ὁποίου ἡ τιμὴ ὑπερβαίνει τὸ ἑκατομμύριον. Ἕνα κορσὰζ deccoleté πλεγμένον ὅλον ἀπὸ μαργαριτάρια ἦτο βεβαίως κάτι τι, τὸ ὁποῖον τίς οἶδε ποίκ πριγκίπισσα ἑκατομμυρίων θὰ ἀποκτήσῃ.

Εἰς ἄλλην βιτρίναν ἐξετίθεντο διαμάντια σκαλισμένα. Τί ἱεροσυλία ἐτώναζαν ἐκεῖ οἱ θαυμασταὶ τῶν μεγάλων λίθων. Τί τέχνη! ἐψιθύριζαν σιγανώτερα αἱ ζητοῦσαι ἀπὸ τὸ κόσμημα κάτι περισσότερον ἀπὸ ὑλικὴν ἀξίαν. Μία κατατομὴ καμέας μὲ μοναδικὴν λεπτότητα ἐπεξειργασμένη ἐσκέπαζεν ὅλον τὸν ὡραῖον μονόλιθον ἑνὸς δακτυλιδιοῦ.

Εἰς ἄλλην βιτρίναν ἐξετίθετο ὁλόκληρος ζωολογικὸς καὶ βοτανικὸς κῆπος ἀπὸ διαμάντια καὶ ἄλλους πολυτίμους λίθους. Ὁ Lalique ὁ περίφημος, ὁ ἐπαναστάτης τῆς ἀδαμαντοποιίας εἰσήγαγεν εἰς τὴν τέχνην αὐτὸν τὸν νεωτερισμόν. Ἕνα κτένι ἔξαφνα τῆς κεφαλῆς ἔχει ὡς κορωνίδα μίαν ἀδαμαντίνην κεφαλὴν πετεινοῦ, ἡ ὁποία κρατεῖ εἰς τὸ ράμφος της ἕνα κίτρινο διαμάντι.

Τὰ μαργαριταρένια περιδέραια τοῦ Lalique βγαίνουν ἀπὸ μέσα ἀπὸ bleu σμάλτα, τὰ ὁποῖα μιμοῦνται μικρὰ θαλασσινά. Τὸ μαργαριτάρι αὐτὸ δὲν εἶναι στρογγυλόν, ἀλλὰ σουβλερόν. Φείδια διαμαντένια, τὰ ὁποῖα ἐμοῦν μαργαριτάρια, χίμαιραι, λέοντες, πεταλοῦδες, κατσαρίδες, δένδρα μὲ ἄνθη, ὅλα αὐτὰ μὲ θαυμασίαν τέχνην συναρμολογημένα καὶ μὲ ἀγοραστρίας πολυπληθεῖς. Φαίνεται ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἑλκύονται πάντοτε ἀπὸ τοὺς νεωτερισμοὺς ἴσως καὶ ἀπὸ τὰ μεγάλα ὀνόματα τῶν τεχνιτῶν. Διότι αἱ τιμαὶ τοῦ Lalique καὶ εἰς τὰ μικροσκοπικώτερα ἀκόμη πραγματάκια ἦσαν ἀπρόσιτοι.

Ταξειδιῶτις.

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

(Συνέχεια)

Ἦτο καὶ ὁ γάμος αὐτὸς ἓν εἶδος γάμου εἰς τρεῖς, παραδεγμένος σιωπηλῶς, ὡς τόσοι ἄλλοι τοιοῦτοι, καὶ ἀπὸ τοὺς στενοτέρους συγγενεῖς, τοὺς μᾶλλον ἐνδιαφερομένους καὶ ἀπὸ τὴν κοινωνίαν. Αἱ ἰδέαι περὶ τιμῆς καὶ αἱ μεγάλαι περὶ ἠθικῆς θεωρίαι, καὶ τῶν αὐστηροτέρων ἀκόμη συνθηκολογοῦν τρόπον τινὰ σιωπηλῶς, ὁσάκις ἓν ὄνομα, τὸ ὁποῖον φέρει τὸ βάρος καὶ τὴν αἴγλην τοῦ χρυσοῦ, ρίπτῃ τὸ πολύτιμον καὶ θαμβωτικὸν δικτυωτόν του ἐπὶ τῶν οἰκογενειακῶν αὐτῶν ἀνωμαλιῶν.

Διὰ τοῦτο ἡ κ. Παλβίδου εἶχε καταλάβει ἐπίσημον θέσιν καὶ εἰς τὴν ἀριστοκρατικὴν κοινωνίαν τοῦ Σταυροδρομιοῦ, ὅπου διήρχετο τὴν ἄνοιξιν καὶ τὸ θέρος καὶ εἰς τὴν τῶν Ἀθηνῶν ὅπου ἔζη τὸν χειμῶνα. Αἱ γυναῖκες καὶ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Κ)πόλεως ἐπεδίωκαν τὰς σχέσεις της, διότι ἐδέχετο μὲ πολλὴν μεγαλοπρέπειαν, ἔδιδε χοροὺς καὶ προεσπερίδας, εἰς τὰς ὁποίας συνήντα τις κόσμον πάντοτε ἐκλεκτόν, ἔδιδε γεύματα καὶ διωργάνωνεν ἐκδρομάς, εἰς τὰς ὁποίας καὶ αὐτὴ πολὺ διεσκέδαζε καὶ οἱ προσκεκλημένοι της ἀκόμη περισσότερον.

Οἱ ἄνδρες ἐλάτρευαν τὴν κ. Παλβίδου. Ἦτο ὡραία γυναῖκα, ἀρκετὰ ἔξυπνη, καὶ μοναδικὴ εἰς τὸ νὰ κακολογῇ μὲ καλοσύνην ὅλους καὶ ὅλας, ἐξαιρουμένων μόνον τῶν παρόντων. Δὲν ἦτο ὑποκρίτρια, ἀλλ' οὔτε ἔφερε κανὲν προσωπεῖον σεμνοτυφίας εἰς τὸν κόσμον. Ἠγάπα τὴν ζωήν, εἶχε γεννηθῆ διὰ νὰ τὴν ἀπολαμβάνῃ. ἐφωδιασμένη μὲ πλούσιον ὀργανισμόν, μὲ ἰδιοσυγκρασίαν ἀνθρώπου πρωτογενοῦς, μὴ δυναμένου νὰ φέρῃ χαλινοὺς εἰς τὰς πολὺ παραφόρους ὁρμάς του. Οἱ περισσότεροι χάνουν τὸν νοῦν των διὰ τοιαύτας γυναῖκας, ὅταν μάλιστα αὗται εἶναι σύζυγοι ἄλλων καὶ ὅταν περιβάλλωνται ἀπὸ τὸ ἀκτινωτὸν τοῦ πλούτου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον νυκταγοῦν ὅλαι αἱ καθιερωθεῖσαι συνθῆκαι τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀρετῆς.

Ὁ σύζυγός της ἤτοῦ, τι εἶναι συ ἤθως ὅλοι οἱ ἄνδρες τοιούτων γυναικῶν. Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ γάμου του ἦτο ζηλότυπος καὶ ἐδοκίμασε νὰ καθυποτάξῃ τὴν ἀδάμαντον φύσιν τῆς γυναικός του. Ἀλλ' εἶχε τὸ μειονέκτημα νὰ εἶναι γέρων καὶ ἐντελῶς ἐξηντλημένος καὶ ἀσθενικός. Ἔπειτα μὲ ὅλον τὸν πλοῦτόν του εἶχε μείνει μέχρι τοῦ γάμου του μακρὰν τοῦ κόσμου, ἄξεστος, σκαιός, χωρὶς καμμίαν θέσιν εἰς τὴν κοινωνίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε ζήσει καὶ ἀνατραφῆ ἡ γυναῖκά του. Καλλιεργητὴς ἀπεράντων γαιῶν ἐν Ρουμανίᾳ εἶχε ζήσει μᾶλλον μεταξὺ τῶν Ρουμάνων χωρικῶν καὶ οἱ μετὰ γυναικῶν σχέσεις του δὲν εἶχαν ἐπεκταθῆ ποτε πέραν τοῦ κύκλου τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ τοῦ κτήματός του.

Μέχρι τοῦ γάμου του εἶχεν αἰσθανθῆ μόνον τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἀποκτήσεως χρημάτων. Μετὰ τὸν γάμον του βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται τὰς ἀπολαύσεις, τὰς ὁποίας δίδουν τὰ χρήματα εἰς εὐμάρειαν καὶ ἱκανοποίησιν τῶν εὐγενεστέρων ἀναγκῶν τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ κ. Παλβίδου, ὡς αἱ περισσότεραι γυναῖκες τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κατεῖχε τὸ μυστήριον νὰ συνδυάζῃ τὰς προόδους τοῦ Δυτικοῦ πολιτισμοῦ μὲ τὴν μεθυστικὴν καὶ ἀποχαυνωτικὴν ζωὴν τῆς Ἀνατολῆς. Ὡς κατώρθωνε νὰ εἶναι καὶ νὰ ζῇ καὶ ὡς Παρισινὴ mondaine καὶ ὡς ὀδαλίσκη, τοιουτοτρόπως καὶ τὸ σπίτι της καὶ τὰ ἔπιπλά της καὶ τὸ τραπέζι της ἦσαν ἕνα κρᾶμα τῆς ἀνατολικῆς χλιδῆς καὶ τῆς Δυτικῆς συγχρόνως τελειότητος. Τὸ σπίτι της τὸ διηύθυνεν αὐτή, ἀπὸ τοῦ μαγειρείου καὶ τῆς καρβουναποθήκης, μέχρι τῆς σοφίτας. Ὅλοι μέσα ἐκεῖ ὑπηρέται, μάγειροι, θαλαμηπόλοι, εἰργάζοντο ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις της καὶ κατὰ τὰς διαταγάς της. Διὰ τοῦτο ὅταν ἔλεγεν εἰς τὸν ἄνδρα της μὲ τὴν ταπεινότητα ὀδαλίσκης καὶ τὸ χαϊδευτικὸν βλέμμα σκύλλου, φυλάττοντος τὸ σπίτι ἀπὸ τοὺς κλέπτας: «*Σήμερα ἔβγαλα τὸν μάγειρο, διότι μὲ ἐγέλασεν εἰς τὸ ζύγισμα τοῦ βουτύρου*», ἢ ὅταν, κτυποῦσα ἡδονικὰ τὰ κατακόκκινα χείλη της προσέθετε: «*σήμερα ἐπέτυχα τὸν χαλβά μου*», δὲν ἔλεγε ψεύματα.

Ὁ ἄνδρας της ἦτο λαίμαργος, ὡς ὅλοι ὅσοι ἔζησαν σχεδὸν ἐν στερήσει διὰ νὰ πλουτήσουν καὶ ἠγάπα τὰ χρήματά του, διότι τὰ εἶχεν ἀποκτήσει μὲ πολλοὺς κόπους. Ἂν δὲ καὶ ἐξώδευε πολλά, ἠὐχαριστεῖτο ἅμως νὰ ἔχῃ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ γυναῖκά του ἦτο καλὴ νοικοκυρά, ὅτι ἠγρύπνει ἐπὶ τῶν θησαυρῶν του, ὅτι δὲν ἄφηνε νὰ κλέπτουν. Τὸ καλὸν τραπέζι καὶ ἡ ἄγρυπνος ἐπιτήρησις ἐπὶ τοῦ πλούτου του τὸν ἐδέσμευσαν ταχέως καὶ περισσότερον καὶ ἀπὸ τὸ κάλλος της καὶ ἀπὸ τὸν εὐχάριστον χαρακτῆρά της. Ὅταν δὲ ἕνας ἄνθρωτος ὡς ὁ Παλβίδης ἐμπιστευθῇ τὸ βαλάντιόν του εἰς τὴν γυναῖκά του τότε μὲ μεγαλητέραν ἀκόμη εὐκολίαν τῆς παραδίδει καὶ τὴν εὐτυχίαν του καὶ τὴν τιμήν του.

Κατὰ τὰ πρῶτα ἐν τούτοις ἔτη τοῦ γάμου των αἱ σχέσεις των περιωρίσθησαν μόνον ἐντὸς τοῦ στενοῦ κύκλου τῶν συγγενῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ Κώστας, ὁ ἀδελφὸς τῆς πρώτης ἐξαδέλφης τοῦ Παλβίδου καὶ ἀνεψιὸς τῆς θείας τῆς γυναικός του. Ὡς δὲ καὶ πάλιν συμβαίνει εἰς παρομοίας περιστάσεις, ὁ σύζυγος συνεδέθη στενώτατα μὲ τὸν

Κώσταν, εἶχεν ἰδιαιτέραν ὑπόληψιν εἰς αὐτόν, τὸν προσεκάλει σχεδὸν καθ' ἡμέραν εἰς τὸ γεῦμα καὶ δὲν εὐχαριστεῖτο παρὰ μὲ τὴν ἰδικήν του συντροφιάν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅλοι ἦσαν εὐτυχεῖς καὶ μόνον ἡ γέννησις τοῦ μικροῦ υἱοῦ μετέβαλεν ὀλίγον τὴν ἁρμονίαν τῆς οἰκογενειακῆς των ζωῆς, διότι ὁ γέρων πατήρ, φοβούμενος, ὡς ἔλεγε, μήπως τὸ παιδί του ἀνατραφῇ, ὅπως ἀνετρέφοντο οἱ σημερινοὶ νέοι, ἀπῄτησε καὶ ἐπέμενεν εἰς τὴν ἀπαίτησίν του νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν ἀνατροφήν του.

Εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ αἱ γνῶμαί του συνεκρούοντο κάθε τόσον μὲ τὰς γνώμας τῆς γυναικός του, ὁ ὁποῖος χαρακτήρ του ἔγινεν ἀκόμη σκαιότερος καὶ τὸ μικρόν, θῦμα τῶν συζυγικῶν ἀντεγκλήσεων, ἐμεγάλωνεν ἠθικῶς ἐξηντλημένον καὶ μαραμμένον, ὡς ὅλα τὰ παιδιὰ τῶν γονέων, οἱ ὁποῖοι νομίζουν ὅτι ἔχουν τὸ δικαίωμα διὰ νὰ ἱκανοποιοῦν τὰς ἰδικάς των ἰδιοτροπίας νὰ βασανίζουν τὰ ἀθῷα καὶ δυστυχισμένα παιδιά των.

Ἡ ἀνατροφὴ ὅμως τοῦ μικροῦ τόσον ἀπερρόφησε τὸν πατέρα, ὥστε δὲν εἶχε κἂν ἀντιληφθῇ οὗτος ὅτι σιγά, σιγὰ ὁ κύκλος τῶν οἰκείων εὐρύνετο καὶ αἱ μικραὶ οἰκογενειακαὶ συναναστροφαὶ μετεβλήθησαν εἰς ὑποδοχὰς ἐπισήμους, εἰς τὰς ὁποίας ἐτύγχαζεν ὁ καλλίτερος κόσμος. Ὅταν εὑρέθη εἰς τὸν νέον αὐτὸν κύκλον, εἶχε παύσει νὰ εἶναι ζηλότυπος, διότι εἶχε γνωρίσει πλέον, ὡς ἔλεγε, καλὰ τὴν γυναῖκά του, ὥστε νὰ μὴ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῶν αὐστηρῶν ἀρχῶν της. Ἔπειτα ἐκολακεύετο νὰ δέχεται ὅλην τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ Σταυροδρομιοῦ καὶ νὰ ἀκούῃ τόσα ἐγκώμια καὶ ἐπαίνους καὶ διὰ τὰς ὡραίας εἰκόνας τῶν αἰθουσῶν του, καὶ διὰ τὰ βαρύτιμα ἔπιπλα καὶ διὰ τὰ μυρία κομψοτεχνήματα, καὶ διὰ τὰ ἄνθη τῶν θερμοκηπίων του, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν ἐφάμιλλά των εἰς ὅλην τὴν Πόλιν.

Ὅταν βραδύτερον ὁ ἰατρὸς διέταξε τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ μικροῦ τὸν χειμῶνα ἀπὸ τὸ ὑγρὸν κλῖμα τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἀπεφασίσθη νὰ διαχειμάσουν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅταν καὶ ἐδῶ ἡ κ. Παλβίδου ἤνοιξεν εὐρείας τὰς αἰθούσας της εἰς ὅλον τὸν κόσμον τῶν ἐκλεκτῶν, ὅταν μία προσκλησις εἰς τὰ γεύματα καὶ τοὺς χορούς της εἶχε κατασταθῇ περιζήτητος, ὥστε νὰ θεωρῆται ὡς ἐξαιρετικὴ εὔνοια τῆς τύχης, ὅταν αἱ τιμαὶ καὶ τὰ παράσημα ἤρχισαν νὰ βρέχουν περὶ τὸν μεγάτιμον ὁμογενῆ κ. Παλβίδην, καὶ ὅταν ὁ κ. Παλβίδης ἀντελήφθη ὅτι μὲ τὰς μεγάλας σχέσεις, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀποκτήσει καὶ αἱ τραπεζιτικαί του ἐργασίαι καὶ πᾶσα ἐπιχείρησίς του θὰ ηὐδοκίμει περισσότερον εἰς Ἀθήνας παρὰ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀπεφάσισε νὰ ἐγκατασταθῇ ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν πρωτεύουσαν.

Πρώτη φροντὶς του ὑπῆρξε νὰ ἱδρύσῃ ὡραῖον μέγαρον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισσίας, ὁπόθεν θὰ ἐγειτόνευε καὶ μὲ τὴν Αὐλὴν περισσότερον καὶ μὲ ὅλους τοὺς πλουσίους, οἱ ὁποῖοι ἐθεωροῦντο ὡς ἡ ἀριστοκρατικὴ τάξις τῶν Ἀθηνῶν.

Κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων εἶχεν ἀποφασισθῇ νὰ γίνουν τὰ ἐγκαίνια τῆς ὡραίας ἀληθῶς αὐτῆς οἰκοδομῆς, ἡ ὁποία ἂν καὶ εἶχε τελειώσει ἀπὸ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον, δὲν εἶχεν ὅμως κατοικηθῇ τὸν χειμῶνα ὑπὸ φόβου, μὴ ἡ ὑγρασία πειράξῃ τὸν μικρόν, τοῦ ὁποίου ἡ ὑγεία ἦτο πάντοτε πολὺ ἀσθενική.

Τὸ θέρος ἐν τούτοις ὡς καὶ τὴν ἄνοιξιν ἡ οἰκογένεια Παλβίδου θὰ διήρχετο εἰς τὰς ἐξοχὰς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὴν ἄνοιξιν καὶ τὸ φθινόπωρον εἰς τὴν Πρίγκηπον, τοὺς δὲ θερμοὺς μῆνας εἰς Θεραπειά, ὅπου ὁ Παλβίδης εἶχεν ὡραίας ἐπαύλεις, καὶ ὅπου μετεφέρετο συνήθως ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τοῦ Πέραν.

Ἀργὰ λοιπὸν περὶ τὰ τέλη Νοεμβρίου εἶχαν ἐπιστρέψει ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπουλιν καὶ ἔμειναν τὸν χειμῶνα ἐκεῖνον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, κρατήσαντες ἓν διαμέρισμα εἰς τὸ ὁποῖον ἐφιλοξενοῦσαν καὶ τὸν ἐξάδελφόν του κ. Δέλβον μετὰ τῆς συζύγου του, ἐλθόντας εἰς Ἀθήνας χάριν τῶν ἀγώνων.

Ἡ κ. Δέλβου, τὸ γένος Μεμιδῶφ, ἂν καὶ ἐπροσποιεῖτο ἰδιαιτέραν φιλίαν εἰς τὴν κ. Παλβίδου, τὴν ἐφθόνει ὅμως κατὰ βάθος καὶ διὰ τὸν πλοῦτον τοῦ συζύγου της καὶ διότι αὕτη τὸν εἶχεν ἐπιβάλλει εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ εἶχε κατορθώσει νὰ κάμῃ νὰ ἀντανακλᾷ ἐπ' αὐτοῦ ἡ δόξα τοῦ πατρός της, τοῦ Νικολάκη Μπέη, ὁ ὁποῖος ἐσχάτως εἶχε διορισθῆ πρεσβευτὴς τῆς Τουρκίας εἰς μεγάλην εὐρωπαϊκὴν πρωτεύουσαν, ἐκτιμώμενος παρὰ τοῦ Σουλτάνου διὰ τὸν φιλοτουρκικὸν φανατισμόν του. Ἐνῷ αὐτὴ ἡ κόρη *Μεμιδῶφ*, — θὰ ὑπέθετέ τις, ὡς ἐσυνείθιζε νὰ τονίζῃ τὸ *κόρη Μεμιδῶφ*, ὅτι τοὐλάχιστον ἦτο κόρη κανενὸς Ρώσσου πρίγκηπος — ὄχι μόνον δὲν εἶχεν ἐπιβάλει τὸν κ. Δέλβον πουθενά, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἔμενεν ἐντελῶς πκρηγκωνισμένη καὶ πάντοτε ὁσάκις ἐδοκίμασε νὰ ἀνοίξῃ τὸ σαλόνι της καὶ νὰ δεχθῇ κόσμον οἱ ἐπισκέπται καὶ οἱ ἐπισκέπτριαί της ἐμετροῦντο εἰς τὰ δάκτυλα. Κατὰ τὰ τελευταῖα μάλιστα ἔτη διὰ τὴν κακήν της τύχην ὁ Δέλβος εἶχε χάσει πολλὰ εἰς τὸ Χρηματιστήριον καὶ τὰ κορίτσια της, τὰ ὁποῖα ἐμεγάλωσαν μὲ τόσην βίαν, ὡς ἔλεγε στενάζουσα, ἐκινδύνευαν νὰ μείνουν χωρὶς προῖκα.

Μὲ ὀλίγας λέξεις ἡ κ. Δέλβου δὲν ἦτο εὐτυχής. Τὸν ἄνδρα της δὲν ἠγάπα ποτὲ πολύ· ἀφότου μάλιστα εἶχε ζημιωθῆ, δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸν ὑποφέρῃ. Ἠθέλησε νὰ κάμῃ τὴν κοκέταν καὶ νὰ ἀποζημιωθῇ τοὐλάχιστον διὰ τὰς ἄλλας ἀτυχίας της ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτὸ εἶχεν ἀποτύχει, διότι οἱ θαυμασταί της μετὰ σχέσεις ὀλίγων μηνῶν τὴν εἶχαν ἐγκαταλείψει ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον. Καὶ δι' αὐτὸ ἀκόμη ἐφθόνει τὴν Marie Παλβίδου, ἡ ὁποία ἐκράτει δεσμευμένον τόσα χρόνια τώρα τὸν ἀδελφόν της Κώσταν, καὶ συγχρόνως ἐπεριτριγυρίζετο ἀπὸ τόσους ἄλλους θαυμαστάς.

Ἡ μόνη της ἐλπὶς ἦτο, ὡς εἶχαν ἔλθει τὰ πράγματα, νὰ κατορθώσῃ νὰ ὑπανδρεύσῃ τὸν ἀδελφόν της μὲ καμμίαν πλουσίαν νύμφην. Εἶχε τὴν βεβαιότητα ὅτι ἀγαθὸς ὡς ἦτο, ἐὰν εἶχε χρήματα, βέβαια θὰ ἐβοήθει τὸν ἄνδρα της νὰ ἀνακτήσῃ τὰ ἀπολεσθέντα ἢ θὰ τὴν συνέτρεχε νὰ ὑπανδρεύσῃ ἀργότερα τὰ κορίτσιά της. Ἀφοῦ μὲ τὰς ἀνοησίας του δὲν ὑπανδρεύθη, ὅταν ἔπρεπε μὲ τὴν Ρωσσίδα ἑκατομμυριοῦχον διὰ νὰ βοηθήσῃ καὶ τὰς ἀδελφάς του νὰ ἀποκατασταθοῦν καλλίτερα, ἂς ἐφρόντιζε τοὐλάχιστον τώρα διὰ τὰς ἀνεψιάς του. Αὐτὸ ἦτο τὸ καθῆκόν του ὡς ἀδελφοῦ καὶ αὐτὴν τὴν φοράν, ἔλεγε μονολογοῦσα, θὰ τοῦ τὰ ἔψαλεν, ὡς τοῦ ἐχρειάζετο, ἐὰν ἔκαμνε καὶ πάλιν δυσκολίας μὲ τὴν νέαν Ἀμερικανίδα.

Ὑπ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα εἶχε γράψει εἰς τὴν ἀδελφήν της Ἔμμαν, εὐθὺς τὴν Δευτέραν τὸ πρωί, ὅταν ἐτελείωσε τὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ὁμιλίαν της μὲ τὸν ἄνδρα της. Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι, ἐπειδὴ ἡ Ἔμμα εἶχε μείνει γεροντοκόρη, διὰ νὰ τὴν πείσῃ νὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τὸ σχέδιόν της, τῆς εἶχε γράψει ὅτι ἤθελε τὸν γάμον αὐτὸν τοῦ Κώστα, ὄχι διὰ τὰ ἰδικά της συμφέροντα, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς καϋμένης τῆς Ἔμμας, ἡ ὁποία δὲν εἶχε καιρὸν νὰ περιμένῃ πλέον.

***

Ἡ Ἄννα Δούκλ, ἡ κ. Μύρτου καὶ ὁ υἱός της δὲν κατέβησαν διόλου τὸ μεσημέρι εἰς τὴν κοινὴν αἴθουσαν τοῦ φαγητοῦ. Ὅλοι των ἦσαν ὀλίγον ἀνήσυχοι καὶ νευρικοὶ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀθλητοῦ. Αἱ δύο γυναῖκες εἶχαν ἄλλως τε κουρασθῆ ἀρκετὰ καὶ εἶχαν ὑποστῆ πολλὰς συγκινήσεις ἀπὸ τὸ πρωὶ καὶ θὰ ὑφίσταντο ἀκόμη περισσοτέρας μετὰ μεσημβρίαν. Ὥστε ἠθέλησαν νὰ ἀποφύγουν τὸν κόσμον καὶ μαλιστα κόσμον ξένων, τὸν ὁποῖον εἶχαν βαρυνθῆ νὰ συναντοῦν εἰς ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα τῶν εὐρωπαϊκῶν μεγαλοπόλεων, εἰς τὰ ὁποῖα εἶχαν καταλύσει κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς Ἀμερικῆς μέχρις Ἀθηνῶν μετάβασίν των. Καὶ οἱ τρεῖς ἐπρογευμάτισαν εἰς τὴν μικράν των αἴθουσαν. Ὁ νέος πολὺ ἐλαφρὰ καὶ αἱ δύο γυναῖκες μὲ πολὺ ὀλίγην ὄρεξιν. Ἡ Ἄννα ἂν καὶ ἔτρωγεν ὀλίγον, ἦτο ὅμως πολὺ εὔθυμος καὶ διηγεῖτο μὲ ἀκράτητον ἐνθουσιασμὸν τὰς ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου ἐντυπώσεις της.

— Καὶ μόνον τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τὴν Ἀκαδημίαν εἴδετε ; ἠρώτα ὁ νέος.

— Εἴδαμεν καὶ κάτι ἄλλο, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔκαμε μεγαλητέραν ἀκόμη εὐχαρίστησιν, ἀπήντησεν ἡ Ἄννα καὶ τὸ ὁποῖον θὰ ἰδῇς καὶ σύ, μόνον ἐὰν νικήσῃς. Ναί, κυρία Μύρτου, δὲν θὰ εἶναι αὐτὸ ὡραῖον βραβεῖον διὰ τὸν Νῖκο ;

Ἡ κ. Μύρτου ἔθεσε μὲ ὑπερτάτην ἔκφρασιν στοργῆς τὸ χέρι της ἐπάνω εἰς τὸ χέρι τοῦ νέου : Κερδίσῃ ἢ ὄχι θὰ ἰδῇ ὅ,τι εἴδαμεν σήμερα τὸ πρωί, Ἄννα παιδί μου. Ἄλλως τε δὲν κρατῶ διόλου εἰς τὴν νίκην αὐτὴν τὴν σημερινήν, παιδί μου, καὶ δὲν ἐννοῶ, ἂν αἰσθάνεσαι, τὴν ἐλαχίστην κούρασιν ἢ στενοχωρίαν νὰ ἀγωνισθῇς. Μοῦ φθάνει ὅτι ἐνίκησες ὡς τώρα αὐτὴν τὴν φύσιν σου, ὅτι ἐπολέμησες ὅλα τὰ ἔνστικτα καὶ ὅλας τὰς κλίσεις σου, αἱ ὁποῖαι ἔκαμναν τοὺς Ἀμερικανόπαιδας νὰ σὲ ὀνομάζουν μικρὰν μίσς, ὅταν ἦσουν παιδάκι. Μοῦ φθάνει ὅτι εἶσαι καλά, ὅτι τὰ μάγουλά σου εἶναι ροδοκόκκινα, ὅτι ἡ γυμναστικὴ σὲ ἔκαμεν ἄνδρα τέλειον, καὶ ἔθεσεν εἰς ἁρμονίαν τὸ σῶμα μὲ τὸ πνεῦμά σου. Τὰ βραβεῖα καὶ τοὺς στεφάνους τὰ χαρίζω εἰς τοὺς Ἀμερικανούς, τὰ χαρίζω εἰς τοὺς ἀθλητάς. Παιδί μου, ἂς σοῦ λείψῃ αὐτὴ ἡ δόξα...

—Νὰ δειλὴ μητέρα ! εἶπεν ὁ νέος στρεφόμενος πρὸς τὴν κ. Μύρτου, ἡ ὁποία χλωμὴ ὡς ἦτο, ὡμοίαζεν ὡς κηρίνη εἰκών. Φοβεῖσαι μήπως χάσω καὶ διὰ τοῦτο μὲ ἀποτρέπεις; Ἀλλ' ἐγὼ ὁ ὁποῖος εἰξεύρω ὅτι θὰ νικήσω, ὁ ὁποῖος εἰξεύρω ὅτι θὰ σὲ στεφανώσω ἐσένα ὀλυμπιονίκην, μητερούλα μου, ἀκριβῶς διότι εἰς σὲ ὀφείλω ὅτι εἶμαι, ἐγὼ δὲν ὑποχωρῶ καὶ δὲν φοβοῦμαι.

Ἀλλ' ἐπειδὴ εἰξεύρω πόσον κρατεῖς εἰς τὴν νίκην μου καὶ πόσον θὰ τρέμῃς διὰ τὴν ἀποτυχίαν μου, διὰ τοῦτο ἔδωκα Ἀμερικανικὸν ὄνομα, ὥστε ἐὰν μὲ νικήσω, θὰ τὸ εἰξεύρωμεν οἱ τρεῖς μας, ὅτι εἰς Ἕλλην ἐκρύπτετο ὑπὸ τοὺς Ἀμερικανοὺς νικητὰς καὶ ἐὰν χάσω, δὲν θὰ συντελέσω ἐγὼ εἰς τὸ νὰ ὑποτιμηθῇ τὸ ἑλληνικὸν γόητρον.

Ἡ κ. Μύρτου ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν της, ἔτρεξε πρὸς τὸν υἱόν της, ἥρπασε μὲ τὰ δύο χέρια της τὸ κεφάλι του καὶ τὸν ἐφιλοῦσε, τὸν ἐφιλοῦσε, χωρὶς νὰ χορταίνῃ.

Δὲν ἐπιδοκιμάζω, εἶπεν ἡ Ἄννα. Ἐγώ, ὅταν νικήσῃς, θὰ βγάλω τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν μου καὶ θὰ βάλω ὅλους τοὺς Ἀμερικανοὺς φίλους μας νὰ φωνάξουν ὅτι εἶσαι Ἕλλην. Καὶ ἀμέσως ὡς ἐνθυμηθεῖσα : Καὶ τὰς σημαίας μου ! ἀκόμη δὲν τὰς ἔβγαλα, εἶπεν ἀφίνουσα τὴν μητέρα καὶ τὸν υἱὸν καὶ τρέχουσα εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ἐκτύπησε τὸν κώδωνα καὶ ἡ ἄσχημη καμκριέρα ἐπαρουσιάσθη, φέρουσα καὶ ἕνα κάνιστρον γεμάτο ἀπὸ διάφορα δέματα καὶ ἄχυρα.

Αὐτὰ τὰ ἔφεραν διὰ τὴν εὐγενείαν σας τώρα, εἶπεν ἡ ὑπηρέτρια καὶ κάτω ἔμεινεν ἀκόμη ἕνα μεγάλο ἄγαλμα.

Κρύψε τα κἄπου ἀλλοῦ, ἕως ὅτου νὰ φύγωμεν. Ἔπειτα θὰ τὰ βγάλῃς εὔμορφα ἀπὸ τὰ χαρτιὰ καὶ θὰ τὰ τοποθετήσῃς ἐδῶ. Καὶ ἔδειξε τὸ τραπέζι. Πρὶν δὲ νὰ ἐξέλθῃ ἡ ὑπηρέτρια, ἐξηκολούθησε : Θὰ μοῦ στείλῃς ἀμέσως ἐπάνω, τὸν ἄνθρωπον ὅπου ἑτοιμάζει τὰ κιβώτια καὶ ἂν τὸ ξενοδοχεῖον ἔχῃ κανένα ὑπάλληλον ποῦ νὰ εἰξεύρῃ πῶς νὰ στολίσῃ ὡραῖα ἕνα τραπέζι ἢ καὶ μίαν ὡραίαν αἴθουσαν. Καταλαμβάνεις ;

Μάλιστα, κυρία. Ἔχομεν τὸν πρῶτο τραπεζιέρη, ποῦ εἶναι πολὺ ἐπιτήδειος καὶ ἔχει πολὺ γοῦστο.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ μὲν ἐπὶ τῶν ἀποσκευῶν ὑπηρέτης ἤνοιγεν ἓν ξύλινον κιβώτιον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔβγαλε πλῆθος ἀπὸ σημαίας μεταξωτὰς Ἑλληνικὰς καὶ Ἀμερικανικάς, ὁ δὲ τραπεζοστόλος ἐλάμβανε τὰς διαταγὰς τῆς νέας κόρης. «Θὰ φέρῃς, τοῦ εἶπε, ὅσον ἠμπορέσῃς περισσότερες μυρτιὲς καὶ πρασινάδες καὶ ὅσον ἠμπορέσῃς περισσότερα ἄνθη καὶ θὰ στολίσῃς τὸ μικρό μας σαλονάκι, ὥστε νὰ μοιάζῃ σὰν ἕνα περιβόλι. Εἰς τὸ μέσον θὰ βάλῃς τραπέζι διὰ δέκα ἀνθρώπους. Θὰ στολίσῃς τὸ τραπέζι ὅλο μὲ γκιρλάντες ἀπὸ ἄνθη. Ἀντίκρυ εἰς τραπέζι θὰ σχηματίσῃς ὡς ἕνα βωμὸν ἀπὸ δάφνην καὶ ἐπάνω θὰ τοποθετήσῃς ὅλα αὐτὰ τὰ ἀγαλματάκια εὔμορφα, μὲ τὸν μποῦστον τοῦ Ἑρμοῦ χαμηλότερα. Πρέπει νὰ μοῦ εὕρῃς δύο μετάλλινα δοχεῖα καὶ θὰ ρίψωμεν νὰ καίῃ μέσα ἕνα ὑγρόν, τὸ ὁποῖον θὰ σοῦ δώσω ἐγώ. Ὑπὸ τὸν βωμὸν αὐτὸν θὰ τοποθετήσῃς δοχεῖα μὲ ὡραίους καρπούς, ἀνθοδέσμας, ὡραῖα περιστεράκια λευκά. Θὰ δώσῃς αὐτὸ τὸ menu κάτω καὶ ἐννοῶ μὲ κάθε θυσίαν καὶ μὲ ὅσα καὶ ἂν στοιχίσῃ νὰ εἶναι ἕτοιμον τὸ γεῦμα αὐτὸ τὸ βράδυ εἰς τὰς ὀκτώ.

Πάρε τώρα αὐτὰς τὰς σημαίας καὶ μοίρασέ τας εἰς ὅλας τὰς Ἀμερικανίδας καὶ τοὺς Ἀμερικανοὺς τοῦ ξενοδοχείου μας ἐκ μέρους μου· καὶ τοῦ ἔδωκε περὶ τὰς τριάκοντα σημαίας Ἑλληνικάς. Δῶσε καὶ δύο εἰς τὸ μικρὸ παιδάκι τὸ ἀδύνατο, μὲ τὸ ὁποῖον ὡμιλοῦσα πρὸ ὀλίγου κάτω, τὸν μικρὸν Παλβίδη, νομίζω. Νὰ καὶ πεντακοσίας δραχμὰς ὡς προκαταβολὴν διὰ τὰ ἄνθη καὶ τὰ φυτά, τὰ ὁποῖα θὰ ἀγοράσῃς».

(Ἀκολουθεῖ).

ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΑΙ ΚΥΝΗΓΟΙ

Ἐσχάτως αἱ γυναῖκες ἐπιδίδονται εἰς τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις τόσον, ὥστε τὴν πρὶν ἀπολαυστικὴν ζωὴν τῆς ἑστίας μὲ τὰ μεγάλα μάλιστα ψύχη τοῦ χειμῶνος διαδέχεται τώρα ἡ εἰς τὰ βουνὰ καὶ τὰ δάση περιπλάνησις τόσων νέων καὶ ὡραίων κυριῶν κυνηγῶν.

Καὶ ὅτον μὲν τὸ κυνήγι περιωρίζετο εἰς πτηνὰ ἀκίνδυνα καὶ λαγοὺς καὶ κουνέλια, τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο καὶ πολὺ παράδοξον. Ἐσχάτως ὅμως αἱ κυρίαι ἐξέρχονται εἰς κυνήγια κατὰ λεόντων καὶ τίγρεων καὶ ὄχι ὡς ἄλλοτε διωργανώνοντο τὰ κυνήγια αὐτὰ μὲ μεγάλας ἀκολουθίας, ἀλλὰ ἢ μόναι ἢ συνοδευόμεναι ἀπὸ ἕνα καὶ μόνον ὁδηγόν.

Διάσημοι εἰς τὸ κατὰ τῶν ἀγρίων θηρίων κυνήγι των κατέστησαν δύο Ἀγγλίδες ὑψηλῆς κοινωνικῆς τάξεως ἡ μὶς Graham καὶ ἡ κ. Hint. Ἡ πρώτη κυνηγᾷ συστηματικῶς τίγρεις, ἡ δευτέρα λέοντας.

Ἡ μὶς Graham εἶναι νέα, εὔμορφη, λεπτή, μὲ ὡραῖον ἀνάστημα, ἀρίστη πιανίστρια. Κεντᾷ δὲ ὡς μάγισσα. Τίποτε λοιπὸν ἀνδρικὸν εἰς τὸ ἐξωτερικόν της. Ἡ κυνηγετικὴ στολή της τόσον εἶναι καλαίσθητος, τόσον κομψή, ὥστε θὰ ἐπίστευε κανεὶς ὅτι μεταβκίνει διὰ νὰ χορεύσῃ μᾶλλον εἰς καμμίαν ἀγροτικὴν ἔπαυλιν, παρὰ διὰ νὰ μετρηθῇ μὲ τὸ φρικωδέστερον τῶν θηρίων. Κυνηγᾷ εἰς τὸ κέντρον τοῦ Deccann, μέχρι τοῦδε δὲ ἔχει φονεύσει τρεῖς τίγρεις.

Εἰς τὴν πρώτην εἶχεν ὡς ὁδηγὸν ἕνα λοχαγὸν Ἄγγλον. Εὐθὺς ὡς ἀνεκάλυψαν τὰ ἴχνη τῆς τίγρεως, ἀπεμάκρυναν τοὺς ὑπηρέτας των καὶ ἐπροχώρησαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους, ὅπου ἐφαίνετο κουφθεῖσα ἡ τίγρις. Τῇ συμβουλῇ τοῦ λοχαγοῦ ἀνῆλθον εἰς δύο μεγάλα δένδρα, ἡτοίμασαν τὰ ὅπλα των καὶ ἐπερίμεναν. Μόλις ἡ μὶς Graham ἔρριψεν ἓν βλέμμα γύρῳ της, εἶδε μίαν τρομερὰν τίγριν, ἀπέχουσαν μόλις δέκα μέτρα ἀπὸ τὴν βάσιν τοῦ δένδρου της καὶ παρακολουθοῦσαν μὲ βλοσυρὸν βλέμμα τὰς κινήσεις της. Ἡ κυνηγὸς ἐσκόπευσε ψυχρῶς καὶ ἐτράβηξε ταὐτοχρόνως μὲ τὸν λοχαγόν. Ἀλλὰ τὸ ζῶον ἀντὶ νὰ πέσῃ ἐπετάχθη μὲ ἓν πήδημα καὶ περιεπλέχθη εἰς τὰ πόδια τοῦ λοχαγοῦ τὰ κρεμασμένα ἀπὸ τοῦ ἄλλου δένδρου, καὶ ἔπεσε μαζῆ του εἰς τοὺς θάμνους. Ἡ μὶς Graham ἔχασε διὰ μιᾶς τὸν λοχαγόν, ἀλλ' εἶχε τὸ ζῷον ὑπὸ τοὺς πόδας της ἐκ τῶν ὀπίσω.

«Ποτέ, γράφει, δὲν παρεκάλεσα τὸν Θεὸν μὲ τόσην δύναμιν, μὲ ὅσην τὴν στιγμὴν ὅπου ἐτράβηξα τὴν δευτέραν μου σφαῖραν».

Ὅταν ἐσκόπευσε διὰ τρίτην φορὰν τὸ ζῷον εἶχεν ἐξαφανισθῆ καὶ ὁ λοχαγὸς ἦτο ὀρθός, στηριζόμενος εἰς τὸ δένδρον μὲ τὸ πρόσωπον κατατσουγκρανισμένον καὶ αἱμόφυρτον, μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα ἠκρωτηριασμένην ἀπὸ τρία δάκτυλα.

Τὸ ζῷον ὅμως εἰς τὴν φυγήν του εἶχεν ἀφήσει ἐν ρυάκιον αἵματος, τὸ ὁποῖον ἀκολουθήσαντες οἱ δύο κυνηγοὶ εὗρον τὴν τίγριν ὀλίγα μέτρα μακρύτερα ἀγωνιῶσαν. Ἡ μὶς Graham τὴν ἀπετελείωσε, φυτεύσασα τὴν τρίτην σφαῖράν της ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ζῴου.

Μὲ τοιαύτην ἀρχήν, ἑπόμενον ἦτο ἐπίσης τυχηρὰ νὰ σταθῇ καὶ εἰς ἄλλα της κυνήγια, ἂν καὶ εἰς τὸ δεύτερον διέτρεξε τὸν κίνδυνον νὰ καταβροχισθῇ, τότον κοντά της εἶχε φθάσει ἡ τίγρις, ὥστε πίπτουσα μὲ τὸ αἷμά της ἔβαψε τὰ ὑποδήματα καὶ τὸ ὅπλον τῆς θηρευτρίας.

Ἡ κ. Hint, ἡ θηρεύτρια τῶν λεόντων, κυνηγᾷ μαζῆ μὲ τὸν ἄνδρα της εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἀφρικῆς. Ἔχει φονεύσει ἕως τώρα ἑπτὰ λέοντας. Καὶ διὰ μὲν τοὺς ἑξ τελευταίους, λέγει, ὅτι τοὺς ἐφόνευσε μεθ' ὅσης εὐκολίας καὶ ἑξ κουνέλια, διὰ τὸν πρῶτον ὅμως φαίνεται ὅτι ἠσθάνθη ὅλην τὴν ἀγωνίαν τοῦ θανάτου.

Ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα, λέγει, κάθε νύκτα ἠκούαμεν ἀπὸ τὰς σκηνάς μας τοὺς μηκυθμοὺς τῶν λεόντων, οἱ ὁποῖοι κατέβαιναν καὶ ἔπιναν νερὸν εἰς τὴν λίμνην ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης. Οἱ ἰθαγενεῖς μᾶς εἶπαν ὅτι διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν κανὲν ἄρρεν τῆς οἰκογενείας, ἔπρεπε νὰ φυλάξωμεν τὰ ξημερώματα, ὅπου ἐπέστρεφαν εἰς τὰ σπήλαιά των μετὰ ἄγραν τῆς νυκτός.

Ἕνα πρωὶ λοιπὸν οἱ δύο σύζυγοι ἔκαμναν τὴν ἀπὸ μιᾶς ἑβδομάδος ἐπαναλαμβανομένην πρωϊνὴν ἐκδρομήν των, ὁ κ. Hint ἐμπρὸς ὡς ἐποπτευτής, ἡ κυρία Hint ὀπίσω, ὡς ὀπισθοφυλακή, ὅτε αἴφνης στρεφομένη πρὸς τὰ δεξιὰ ἀντίκρυσεν εἰς εἴκοσι βημάτων ἀπόστασιν ἕνα λέοντα, ἐπιστρέφοντα μὲ μεγαλοπρεπὲς βάδισμα εἰς τὸ ἄντρον του. Μόλις ἐπρόφθασε νὰ σκοπεύσῃ. Ἀλλ' ὁ λέων, ἀλλάξας διεύθυνσιν ὄχι μόνον δὲν ἐπληγώθη, ἀλλ' ἤρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος της μὲ τοὺς ρώθωνας ἀχνίζοντας ἀπὸ ὀργήν. Ἡ κ. Hint τὰ ἔχασεν. Εἶχα κάμει, λέγει, τὴν προσευχήν μου ἐνῷ ἐσκάλωνα εἰς τὸ πρῶτον δένδρον, ὅπου εὑρέθη ἐμπρός μου. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ὁ σύζυγός της, ὁ ὁποῖος ἤκουσε τὸν πυροβολισμόν, ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἐπυροβόλησεν ἀρκετὰ ἐγκαίρως, τὴν στιγμὴν ὅπου τὸ θηρίον εὑρίσκετο πρὸ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου τῆς σωτηρίας της.

Τότε οἱ δύο σύζυγοι παρετήρησαν ἐν παράδοξον φαινόμενον. Τὸ θηρίον ἐπληγώθη εἰς τὸ στῆθος καὶ ἔχανε πολὺ αἷμα. Ἀντὶ ὅμως νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν κατὰ τῶν ἐχθρῶν του ἐπίθεσιν, ἔτρεξε μὲ ὅλην τὴν δύναμίν του καὶ ἐχάθη εἰς τὸ δάσος. Τὴν ἄλλην ἡμέραν, οἱ δύο σύζυγοι, συνοδευόμενοι ἀπὸ ἰθαγενεῖς ἠκολούθησαν τὰ ἴχνη τοῦ αἵματος καὶ ἔφθασαν εἰς ἓν σπήλαιον, εἰς τὸ ὁποῖον εὗρον ἴχνη διαμονῆς ὁλοκλήρου οἰκογενείας λεόντων καὶ τὸ πτῶμα τοῦ πληγωθέντος. Πατέρας φιλόστοργος ἔτρεξε, φαίνεται, ἂν καὶ πληγωμένος καὶ εἰδοποίησε τὴν λέαιναν του νὰ σωθῇ μὲ τὰ μικρά της μακρὰν τοῦ τόπου ἐκείνου, ὅπου ὁ προαιώνιος ἐχθρὸς τῶν θηρίων, ὁ ἄνθρωπος εἶχε προχωρήσει. Τὰ κατόπιν κυνήγια τῆς κ. Hint ἔγειναν ἐντελῶς ἄνευ κινδύνου.

Μαρία Δήμου

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΩΝ

Ἀπὸ ὅλας τὰς Ἐκθέσεις τοῦ Παρνασσοῦ, ἡ τῶν χρυσανθέμων ἦτο ἡ ποιητικωτέρα, ἡ μᾶλλον ἁβρὰ καὶ ἡ περισσότερον ἴσως θαυμασθεῖσα. Τὸ χρυσάνθεμον εἶναι τὸ ἄνθος τοῦ συρμοῦ, τὸ ἄνθος τῆς φθινούσης φύσεως, τὸ ἄνθος τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ὡραίαν γλῶσσαν τῶν πλουσίων καὶ ἁβρῶν χρωμάτων του καὶ τοῦ ἰσχυροῦ ἀρώματός του κηρύττει ὅτι ἡ χλωρὰ δὲν ἀποθνήσκει, ὅτι συνεχίζει τὸ ὡραῖον ἔργον της καὶ ὅταν ἀκόμη τὰ δένδρα φυλορροοῦν καὶ ὅταν τὰ ψύχη φαίνωνται ἐκστρατεύοντα κατὰ τοῦ κόσμου τῶν ἀνθῶν της. Τὸ χρυσάνθεμον, διαδέχεται τὸ ρόδον, τὸ ἴον τὸ χρυσάνθεμον, τὸ ἄνθος τῆς ἀμυγδαλῆς τὸ ἴον, μία ἀλληλουχία ἀνθέων φθινοπωρινῶν καὶ χειμερινῶν, τῶν ὡραιοτέρων ἴσως μέσα εἰς τὸν ἄνθιμον κόσμον.

Τὸ χρυσάνθεμον μέχρι πρό τινος δὲν ἔχαιρε πολλὴν ὑπόληψιν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἦτο τὸ Ἁγιοδημητριάτικο λουλούδι, τὸ λουλοῦδι τῶν νεκρῶν διὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ φθινοπώρου.

Ἀφότου ὅμως οἱ ἀνθοποιοί μας, πρωτοστατοῦντος τοῦ Κανδώρου προήγαγον καὶ ἐδῶ τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀνθέων εἰς ἐπιστήμην, τὸ Χρυσάνθεμον ἐπολυπλασιάσθη εἰς ποικιλίαν εἰδῶν, τὴν ὁποίαν ἠδυνήθημεν νὰ θαυμάσωμεν εἰς τὴν ὡραίαν Ἔκθεσιν τοῦ Παρνασσοῦ, τῆς ὁποίας πρωταγωνιστὴς καὶ πάλιν ἦτο ὁ Κανδῶρος.

Ἀκριβῶς τὸ ἥμισυ τῆς αἰθούσης εἶχαν καταλάβει αἱ πλούσιαι συλλογαί του, μὲ τόσην ποικιλίαν χρωματισμοῦ καὶ σχημάτων, ὥστε ἐνίοτε νὰ ἀμφιβάλῃ κανείς, ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ χρυσανθέμων ἢ ἄλλων ἐντελῶς ἀνθέων διαφόρου οἰκογενείας.

Ἀλλὰ καὶ αἱ ἰδιωτικαὶ συλλογαὶ ὡς αἱ τῶν κ. κ. Ζαΐμη καὶ Καλλιφορνᾶ καὶ ἐν γένει ἡ ὅλη Ἔκθεσις ἦτο ὡραία καὶ ἐτίμησεν τὸν Παρνασσόν, τοῦ ὁποίου ὁ τελευταῖος Πρόεδρος κ. Τ. Ἀργυρόπουλος νέαν ἔχει δώσει ζωὴν καὶ νέαν ὤθησιν πρὸς τὴν πρόοδον τοῦ καλοῦ σωματείου.

ΑΙ ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην καὶ αἱ δύο συναυλίαι τῆς Μουσικῆς Ἑταιρείας συνεκέντρωσαν καὶ πάλιν τὴν ἐκλεκτὴν κοινωνίαν τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὴν ὡραίαν αἴθουσαν τοῦ καλλιτεχνικοῦ τούτου σωματείου εἰς δύο ἑσπερίδας πολὺ ἀπολαυστικὰς καὶ ψυχαγωγικάς.

Ὁ ἐπὶ ἑξάμηνον ὅλον σκορπισμένος εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος κόσμος τῶν Ἀθηνῶν ἔκαμε τὴν ἐπίσημον συνάντησίν του ὑπὸ τὸ μέγαρον τῶν μουσῶν, καὶ ὁ πρῶτος χαιρετισμὸς πρὸς τὸν χειμῶνα ἔγινε διὰ τῶν συναυλιῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ἐκλογὴ τῶν τεμαχίων ἡμιλλᾶτο μὲ τὴν ὡραίαν ἐκτέλεσιν αὐτῶν.

Δύο διδάσκαλοι ἐξ ἴσου συμπαθεῖς, ἐξ ἴσου ἀγαπητοὶ εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν Ἀθηνῶν, οἱ κ. κ. Κρέμσερ καὶ Καμηλιέρης, δύο φυσιογνωμίαι ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἐσημείωσαν μὲ τὴν καλλιτεχνικὴν ἰδιοφυΐαν των τὴν ἱστορίαν τῆς Μουσικῆς Ἑταιρείας, διευθύνουν ἤδη ἑνωλλᾶξ τὰς μουσικὰς ἑσπερίδας τῆς Μουσικῆς Ἑταιρείας.

Εἰς τὴν προχθεσινὴν ὁ κ. Καμηλιέρης πρωτηγωνίστει, ἡ δὲ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν του ἐκτέλεσις καὶ τῆς εἰσαγωγῆς ἐκ τοῦ Κοριολάνου τοῦ Μπετχόβεν καὶ τῆς Γκυὸτ τοῦ Μπάχμαννν, καὶ τοῦ Πέρ-Γκωντ τοῦ Γκρίγκ καὶ τῆς Μαλαγκουένας τοῦ Μποκόφσκη ἐξετελέσθησαν μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας.

Ὁ κ. Λέων Μελᾶς μὲ τὸ σόλο τοῦ βιολοντσέλλου του ἐκ τοῦ ρεμβασμοῦ τῆς Θηβαΐδος συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπιτυχεστέραν ἐκτέλεσιν τῆς ὡραίας συναυλίας, εἰς ἣν παρευρέθησαν καὶ αἱ Α. Υ. ὁ διάδοχος μετὰ τῆς πριγκηπίσσης Σοφίας, ὁ μέγας δοὺξ Γεώργιος, μετὰ τῆς μεγάλης δουκίσσης Μαρίας καὶ ὁ πρίγκηψ Νικόλαος.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΤΡΕΛΛΟΥ

(Ἐκ τῶν τοῦ Γογὸλ)

Μαδρίτη 30 Φεβρουαρίου

Ἰδοὺ τέλος ἐγὼ εἰς τὴν Ἱσπανίαν, καὶ αὐτὸ ἔγινε τόσον γρήγορα, ὥστε σχεδὸν δὲν τὸ ἐννόησα. Οἱ Ἱσπανοὶ ἀπεσταλμένοι προυσιάσθησαν σήμερον τὸ πρωὶ εἰς ἐμὲ καὶ ἀμέσως ἐκάθισα μαζῆ τους ἐντὸς ἁμάξης. Ἡ ταχύτης μοῦ ἐφάνη καταπληκτική. Τόσον γρήγορα ἐφθάσαμεν, ὥστε μετὰ ἡμίσειαν ὥραν εἴμεθα εἰς τὰ Ἱσπανικὰ σύνορα. Σήμερον εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην ἡ ταχύτης τῶν σιδηροδρόμων καὶ τῶν ἀτμοπλοίων εἶναι πολὺ μεγάλη Τί παράδοξος χώρα ἡ Ἱσπανία! Ὅταν εἰσήλθαμεν εἰς τὸ πρῶτον διαμέρισμα εἶδα πολλοὺς ἀνθρώπους μὲ ξυρισμένα κεφάλια. Ἐμάντευσα ἀμέσως ὅτι θὰ ἦσαν ἢ μεγιστάνες ἢ στρατιῶται, οἱ ὁποῖοι κατὰ συνήθειαν ξυρίζουν τὰ κεφάλιά των. Οἱ τρόποι τοῦ σφραγιδοφύλακος τοῦ κράτους μοῦ ἐφάνησαν πολὺ παράξενοι, μ' ἔπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μ' ἔσπρωξε εἰς ἕνα ἄλλο δωμάτιον, λέγων: Κάθισε ἐκεῖ, καὶ ἂν εἴπῃς ἀκόμη μίαν φορὰν ὅτι εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας, θὰ σὲ κάψω νὰ χάσῃς τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸ ἐπαναλάβῃς. Ἀλλ' ἐγὼ γνωρίζων ὅτι ὅλα αὐτὰ δὲν ἦσαν παρὰ δοκιμασία, ἀπήντησα μὲ ἄρνησιν. Τότε ὁ σφραγιδοφύλαξ μ' ἐκτύπησε μ' ἕνα ξύλο εἰς τὴν πλάτην τόσον δυνατά, ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ φωνάξω, ἀλλ' ἐκρατήθηκα, σκεφθεὶς ὅτι εἶναι ἱπποτικὸν ἔθιμον διὰ τὴν ὑποδοχὴν εἰς ὑψηλότερον ἀξίωμα Ἡ Ἱσπανία διετήρησε μέχρι τῆς σήμερον τὰ ἱπποτικὰ ἔθιμα. Ὅταν ἔμεινα μόνος, ἀπεφάσισα νὰ ἐνασχοληθῶ εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ κράτους. Ἀνεκάλυψα ὅτι ἡ Κίνα καὶ ἡ Ἱσπανία δὲν εἶναι παρὰ ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ βασίλειον καὶ ἀπὸ ἀμάθειαν τὰ θεωροῦν δύο. Συμβουλεύω εἰς ὅλους νὰ γράφουν ἐπίτηδες εἰς ἕνα χαρτὶ «Ἱσπανία» καὶ θὰ εὑρεθῇ «Κίνα». Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον μὲ ἀνησύχησε εἶναι κάτι τὸ ὁποῖον θὰ συμβῇ αὔριον.

Αὔριον εἰς τὰ ἑπτὰ θὰ γίνῃ κάτι φοβερόν, ἡ γῆ θὰ καθήσῃ ἐπάνω εἰς τὴν σελήνην. Ὁ παρίφημος Ἄγγλος χημικὸς Βέλλικτων ἔγραψε δι' αὐτό. Τὸ ὁμολογῶ ἡ θάνθην σπαραγμὸν καρδίας, ὅταν ἐσκέφθην τὴν ἔκτακτον λεπτότητα καὶ τὴν ὀλίγην στερεότητα τῆς Σελήνης. Ἡ σελὴνη συνήθως κατασκευάζεται εἰς Ἀμβούργον, καὶ κατασκευάζεται πολὺ κακά. Ἐκπλήττομαι πῶς ἡ Ἀγγλία δὲν δίδει προσοχήν. Κατασκευάζεται ἀπὸ ἕνα κουτσὸ βκρελοποιὸ καὶ εἶναι φανερὸν ὅτι ὁ ἀνόητος αὐτὸς δὲν ἔχει κανένα γοῦστο διὰ τὴν σελήνην. Ἀνακατεύει ἕνα δάκτυλο ρετσίνα καὶ ἕνα μέρος ἐλαιόλαδο, καὶ ἀπὸ αὐτὸ χύνεται σὲ ὅλην τὴν γῆν μίαν τέτοια μυρωδιά, ὅπου πρέπει νὰ κλείνῃς τὴν μύτην σου. Καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἀκόμη προέρχεται, ὅτι ἡ σελὴνη εἶνε τόσον εὔθραυστος σφαῖρα, ὅτι ἄνθρωποι δὲν ζοῦν καὶ ὅτι τώρα δὲν ζοῦν παρὰ μύτες. Καὶ ἰδοὺ διατί δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ἴδωμεν τὴν μύτην μας ἀφοῦ ὅλαι εἶναι εἰς τὴν σελήνην. Ὅταν ἔφαντάσθην ὅτι ἡ γῆ εἶναι σῶμα πολὺ βαρὺ καὶ ὅτι ἅμα θὰ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς σελήνης θὰ ἔκαμε τὶς μύτες μας σκόνη, τότε τόση ἀνησυχία μὲ κατέλαβεν, ὥστε ἀμέσως ἐνεδύθην καὶ ἐπῆγα εἰς τὴν αὔλουσαν τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, διὰ νὰ δώσω διαταγὴν εἰς τὴν ἀστυνομίαν νὰ ἐμποδίσῃ τὴν γῆν νὰ καθήσῃ ἐπάνω εἰς τὴν σελήνην. Οἱ ξυρισμένοι φύλακες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ηὗρα πολλοὺς μέσα εἰς τὴν αὔθουσαν τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους εἶναι πολὺ φρόνιμοι ἄνθρωποι, καὶ ὅταν τοὺς εἶπα· «Κύριοι σώσατε τὴν σελήνην, διότι ἡ γῆ θέλει νὰ καθίσῃ ἐπάνω της,» ἀμέσως ἔτρεξαν διὰ νὰ ἐκτελέσουν τὴν βασιλικήν μου ἐπιθυμίαν, καὶ μεγάλος ἀριθμὸς ἀπὸ αὐτοὺς ἀνέβηκεν ἐπάνω εἰς ἕνα τοῖχον διὰ νὰ φθάσουν τὴν σελήνην, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰσῆλθεν ὁ σφραγιδοφύλαξ, καὶ εἰς τὴν θέαν του ὅλοι ἔφυγαν. Ἐγὼ μόνος ἔμεινα ὡς βασιλεύς. Ἀλλ' ὁ σφραγιδοφύλαξ παραδόξως μ' ἐκτύπησε μὲ ἕνα ξύλο καὶ μὲ διέταξε νὰ ὑπάγω εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Τὰ παλαιὰ ἔθιμα ἔχουν μεγάλην δύναμιν εἰν τὴν Ἱσπανίαν!

Ἰανουάριος τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ὁ ὁποῖος ἠκολούθησε τὸν Φεβρουάριον.

Ἕως τώρα δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐννοήσω τίποτε εἰς αὐτὴν τὴν Ἱσπανίαν. Τὰ ἐθνικὰ ἔθιμα καὶ αἱ διατυπώσεις τῆς αὐλῆς εἶνε ὅλως διόλου παράξενοι,

Δὲν ἐννοῶ, δὲν ἐννοῶ, βεβαίως δὲν ἐννοῶ τίποτε. Σήμερον μοῦ ἐξύρισαν τὸ κεφάλι, χωρὶς νὰ δώσουν καμμίαν προσοχὴν εἰς τὰς φωνάς μου, ὅτι δὲν ἤθελα νὰ γίνω καλόγηρος. Ἀλλὰ ἀδυνατῶ νὰ ἐνθυμηθῶ τί συνέβη ὅταν ἤρχισαν νὰ μοῦ χύνουν κρύον νερὸ εἰς τὸ κεφάλι. Οὐδέποτε ἠσθάνθην παρόμοίαν βίαν νον. Τόσον πολὺ ὠργίσθην, ὥστε μετὰ κόπου μὲ καθησύχασαν. Δὲν ἐννοῶ διόλου τὸ νόημα τοῦ ἐκτάκτου αὐτοῦ, ἐθίμου κουτοῦ βλακώδους! Ἐὰν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ φαινόμενα, δὲν ἠξεύρω μήπως ἔπεσα εἰς τὰ χέρια τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, καὶ ἐὰν ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐξέλαβα διὰ σφραγιδοφύλακα δὲν εἶναι ὁ ἀρχηγός, αὐτὸς ὁ ἴδιος. Μόνον δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω πῶς ἕνας βασιλεὺς εἶναι δυνατὸν νὰ πέσῃ εἰς τὰ χέρια τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως. Αὐτὸ βεβαίως θὰ προέρχεται ἀπὸ τὴν Γαλλίαν καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τὸν Πολινιάκ.

Ὦ! αὐτὸ τὸ ζῷον ὁ Πολυνιάκ! ὠρκίσθη νὰ μὲ καταδιώκῃ μέχρι τοῦ θανάτου μου. Καὶ ἰδοὺ ὅπου ἐκτελεῖ τὸ σχέδιόν του, ἀλλ' ἠξεύρω, ἀγαπητὲ μου, ὅτι ἡ Ἀγγλία σὲ ὁδηγεῖ. Οἱ Ἄγγλοι εἶνε μεγάλοι πολιτικοί, παντοῦ λαμβάνουν μέρος. Αὐτὸ εἶναι γνωστὸν ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον ὅτι ὅταν ἡ Ἀγγλία πέρνῃ τὴν π ρ έ ζ α της ἡ Γαλλία πτερνίζεται.

Ἡ 25η

Ὁ μέγας ἱερεξεταστὴς ἦλθε σήμερον εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἀλλ' ἐγὼ ὁ ὁποῖος ἀπὸ μακρὰν εἶχα ἀκούσει τὰ βήματά του, ἐκρύφθηκα ἀπὸ κάτω ἀπὸ μίαν καρέκλαν. Ἐπειδὴ δὲν μὲ ἔβλεπε πουθενά, ἤρχισε νὰ μὲ φωνάζῃ. Ἐρώναξε κατ' ἀρχὰς «Ἀκέτεῖ Ἰσάνωρ! γραφέα 9ης τάξεως,! εὐγενῆ!» δὲν ἀπεκρίθην τίποτε. — Φερδινάνδε VIII βασιλεῦ τῆς Ἱσπανίας!» ἤθελα νὰ προβάλω τὸ κεφάλι μου, ἀλλ' ἐσκέφθην κατόπιν: «Ἀθελφέ μου, δὲν θὰ μὲ συλλάβῃ,! σὲ γνωρίζω θὰ μοῦ χύσῃς πάλιν κρύο νερὸ σὸ κεφάλι». Ἐν τούτοις μὲ εἶδε καὶ μὲ ἔκαμε νὰ ἔβγω ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν καρέκλα μὲ τὸ ξύλο του, τὸ καταραμένο αὐτὸ ξύλο κτυπᾷ πολὺ δυνατά. Μία ἀνακάλυψις, τὴν ὁποίαν ἔκαμα, μὲ ἀπεζημίωσεν ἀπὸ ὅλα αὐτά· εὗρον ὅτι εἰς κάθε κόκορα ὑπάρχει ἡ Ἱσπανία, ἡ ὁποία εὑρίσκεται κάτω ἀπὸ τὰ πτερά του, ὄχι μακρὰν τῆς οὐρᾶς. Ὁ μέγας ἱερεξεταστὴς μὲ ἄφησε πάρα πολὺ θυμωμένος καὶ μὲ ἐφοβέριζε μὲ μίαν μεγάλην τιμωρίαν. Ἀλλὰ περιφρονῶ τὴν ἀδύνατον κακίαν του, διότι γνωρίζω ὅτ. ἐνεργεῖ ὡς μηχανὴ καὶ ὄργανον τῆς Ἀγγλίας.

Ἐλ 34 Μς. τοῦ ἔτους 349 Φεβράλ.

Ὄχι δὲν ἔχω πλέον τὴν δύναμιν νὰ ὑποφέρω αὐτό. Θέ μου! πῶς μὲ μεταχειρίζονται; Χύνουν ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι μου κρύο νερό! δὲν μὲ ἀκούουν δὲν μὲ βλέπουν, δὲν προσέχουν εἰς ἐμέ. Τί τοὺς ἔκαμα; Διατὶ μὲ καταδιώκουν; Τί θέλουν ἀπὸ ἕνα δυστυχῆ ὡς ἐγώ; Τί ἠμπορῶ νὰ τοὺς δώσω; Δὲν ἔχω τίποτε. Δὲν ἔχω πλέον δυνάμεις, δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω ὅλας τὰς βασάνους τους, τὸ κεφάλι μου καίει, καὶ ὅλα γυρίζουν ἐμπρός μου. Δώσατέ μου μίαν ἄμαξαν μὲ ἄλογα, γρήγορα ὡς τὴν ἀστραπήν! κάθισε ἀμαξηλάτη μου, κτύπησε τὸ κουδούνι μου, τρέξατε ἄλογα καὶ φέρετέ με μακρὰν ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμον. Μακρότερα, μακρότερα, ὥστε τίποτε, τίποτε νὰ μὴ βλέπω. Ὁ οὐρανὸς περιστρέφεται ἐκεῖ κάτω ἐνώπιόν μου, ἕνα ἀστράκι λάμπει μακράν, ἕνα δάσος κινεῖται μὲ δένδρα σκοτεινὰ εἰς τὴν σελήνην, ὁμίχλη βαθέος κυανοῦ ἐξαπλοῦται ὑπό τοὺς πόδας μου, μία χορδὴ ἠχεῖ εἰς τὸ μέσον τῆς ὁμίχλης, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἡ θάλασσα, ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ Ἰταλία καὶ ἰδοὺ ὅπου φαίνονται αἱ ρωσσικαὶ κλυβάι. Εἶνε τὸ σπίτι μου. τὸ ὁποῖον μαυρίζει ἐκεῖ κάτω; Εἶναι ἡ μητέρα μου ἡ ὁποία στέκεται εἰς τὸ παράθυρον: Μητέρα σῶσε τὸ δυστυχές τέκνον σου.

Χύσε ἕνα δάκρυ εἰς τὸ κουρασμένον μικρὸν κεφάλι του! Κύτταξε πῶς τὸ βασανίζουν! Σφίξε ἐπὶ τοῦ στήθους σου τὸ μικρὸν ὀρφανόν σου! Δὲν ὑπάρχει πλέον θέσις δι' αὐτὸ ἐπὶ τῆς γῆς! Τὸ καταδιώκουν!

Μάνα μου, λυπήσου τὸ ἄρρωστο παιδί σου!.... Ἀλλά, ἠξεύρετε, ἀλήθεια ὅτι ἕνας λύκος ἔρθασεν ἕως τὴν μύτην τοῦ ἀρχοντος τῆς Ἀλγερίας.

(Κατὰ μετάφρασιν τῆς δος Εἰρήνης Νικολαΐδου) Τέλος.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ὅτι ἡ Παρισινὴ Ἔκθεσις ἔχει οὐσιωδῶς ἐπιδράσει ἐπὶ τῆς νέας ἐξελίξεως τῶν συρμῶν δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία. Τὸ περίεργον δ' εἶναι ὅτι ἀντί, ὡς θὰ ὑπέθετέ τις, ἡ Παρισινὴ καλαισθησία νὰ ἐπεβάλλετο καὶ νὰ πρωτηγωνίστει εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῶν, τοὐναντίον ὁ συρμὸς φαίνεται ὅτι ἤντλησεν ἐμπνεύσεις καὶ ὑποδείγματα μᾶλλον ἀπὸ τοὺς ἀνατολικοὺς λαοὺς καὶ ἀπὸ τὰ ἐξωτικὰ ἐν γένει ἐνδύματα τῶν πολὺ θερμῶν κλιμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ χρυσὸς καὶ οἱ χρωματιστοὶ ἐν γένει στολισμοὶ τόσον πρωταγωνιστοῦν.

Εἰς αὐτὸ πρέπει νὰ ἀποδοθοῦν τὰ χρυσομέταξα γαλόνια, τὰ ὁποῖα πλημμυροῦν φορέματα καὶ μπολερὼ καὶ ὑποκαμισάκια καὶ μπούστους, τοποθετημένα εἰς κάθε διεύθυνσιν καὶ πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ πρὸς τὰ κάτω καὶ εἰς πλάτος καὶ λοξὰ καὶ εἰς σχέδια ἀραβουργημάτων, πάντοτε ὅμως κατὰ τρόπον πολὺ κτυπητόν, πολὺ θορυβώδη, ὁ ὁποῖος κουράζει τὰ μάτια καὶ προσβάλλει τὸ γοῦστο, ὅσων ἔχουν, ἐννοεῖται. Οἱ συρμοὶ λοιπὸν ἐν τῇ ὁλότητί των ἐμπνέονται φέτος ἀπὸ τὸ Μαρόκον καὶ ἀπὸ τὴν Ἀλγερίαν, καὶ ἀπὸ τὰς ἀπειροπληθεῖς Φατμὰς τοῦ Τροκαδερὸ ἀντεγράφησαν τὰ κομμένα μανίκια εἰς τὸν ἀγκῶνα μὲ τὰ πτυχωτὰ ὑπομάνικα καὶ τὰ πλατειὰ ὑποστήθια καὶ τὰ μικροσκοπικὰ ὡς κουκλίστικα μπολερώ.

Ἀλλ' εἰς τὴν μέθην αὐτὴν τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν ζωηρῶν χρωμάτων, ἀρχίζει νὰ γεννᾶται κάποια ἀντίδρασις μὲ φορέματα χειμερινὰ σκοτεινῶν χρωμάτων καὶ γαρνιρίσματα σοβαρώτερα καὶ καλαισθητότερα, ἀνάλογα ἄλλως τε καὶ μὲ τὴν χειμερινὴν ἐποχήν.

Συλλογὴν τοιούτων ὡραίων ὑφασμάτων, συλλογὴν πλουσίαν καὶ εἰς χρώματα καὶ εἰς εἴδη εἴδομεν εἰς τὸ μέγα καὶ ὡραῖον κατάστημα τοῦ κ. Πατσιφᾶ, τὸ ἐπὶ τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Βουλῆς. Ἐδῶ, ὅπως εἰς τὰ μεγάλα Παρισινὰ καταστήματα, ὑπάρχει τμηματικὴ διαίρεσις ὅλων τῶν εἰδῶν ἀπὸ τῶν φορεμάτων καὶ ἐπανωφορίων μέχρι τῶν εἰδῶν τῶν στολισμῶν καὶ τῆς πολυτελείας, εἰς εἰδικὰ διαμερίσματα, ἀπαράλλακτα ὡς τὰ rayons τοῦ Louvre καὶ τοῦ Bon Marché. Κυρία ἐπιθυμοῦσα νὰ προμηθευθῇ ὅλα τὰ εἴδη τῆς χειμερινῆς ἐποχῆς, ἐνταυτῷ δὲ νὰ ἀνακαινίσῃ τὰς λινοστολὰς τῆς τραπεζαρίας της ἢ τῶν κρεββατιῶν της, δὲν ἔχει παρὰ νὰ μεταβῇ ἀπὸ ἀκτῖνος εἰς ἀκτῖνα καὶ νὰ ἀλλάξῃ ἁπλῶς ὑπάλληλον

Κυρία ἐπιθυμοῦσα νὰ προμηθευθῇ ὁλόκληρον προῖκα, παρὰ νὰ τρέχῃ ἀπὸ καταστήματος εἰς κατάστημα καὶ νὰ χάνῃ καιρὸν καὶ νὰ ζαλίζεται εἰς τὰς τιμάς, δὲν ἔχει παρὰ νὰ κάμῃ ἕνα κατάλογον τῶν εἰδῶν, τὰ ὁποῖα τῆς ἀναγκαιοῦν καὶ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ κατάστημα τοῦ κ. Πατσιφᾶ. Ἐκεῖ θὰ εὕρῃ ὅ,τι θελήσῃ εἰς καλαισθησία ν, ἡ ὁποία φαίνεται ἄλλως τε καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν διακόσμησιν τοῦ ὡραίου καταστήματος καὶ ἀπὸ τὴν ἐκλεκτὴν πελατείαν, ἥτις ἐπὶ δεκάδας ἐτῶν ἤδη κάμνει εἰς τὸ κατάστημα τοῦτο τὰς ἀγοράς της.

Ἀκριβῶς δὲ ὅπως τὰ μεγάλα Παρισινὰ καταστήματα, ἕνεκα τοῦ πλήθους τῶν εἰδῶν καὶ τῆς μεγάλης κατανα λώσεως ὁ κ. Πατσιφᾶς δύναται νὰ κάμῃ τιμὰς, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἔχει συναγωνισμόν. Αἴφνης ὡραίας ζακέτας δι' ἑκάστην τῶν ὁποίων πληρώνομεν μόνον εἰς ραπτικὰ δρ. 25, ὁ κ. Πατσιφᾶς τὰς πωλεῖ ἑτοίμους εἰς τὴν ἀπίστευτον αὐτὴν τιμήν. Ἀφήνομεν πλέον τὰ ἐπανωφόρια τοῦ συρμοῦ μὲ τὰ ἀνάγλυφα ἐκ τσόχας ἢ ἐκ βελούδου κεντήματα καὶ τὰς πολυτελεῖς ζακέτας, μὲ τὰ θαυμάσια γαλόνια στολισμένας, καὶ τὰ ὡραῖα βελοῦδα καὶ μεταξωτὰ καὶ τὰς découpées ντανέλας καὶ τὰ γάντια τοῦ πρώτου τῆς Grenoble ἐργοστασίου, καὶ ὅλα τὰ μυρία πραγματάκια τῶν γυναικείων στολισμῶν, τὰ ἀπαραίτητα καὶ πολύτιμα, ἀφοῦ δι' αὐτῶν ἐπιδιορθώνονται καὶ λησμονοῦνται καὶ αὐταὶ αἱ ἀδικίαι τῆς φύσεως.

Δὲν λείπουν φυσικὰ ἀπὸ τὰς συλλογὰς αὐτὰς οὔτε τὰ χρυσοῦφαντα γαλόνια, οὔτε ὅλα τὰ εἴδη τῶν θεάτρων καὶ ἑσπερίδων, εἰς τὰ ὁποῖα βεβαίως καὶ οἱ ἀνοικτοὶ χρωματισμοὶ καὶ αἱ paillettes καὶ τὰ χρυσᾶ φέρονται πολὺ μὲ ὅλην τὴν Ἀνατολικὴν προέλευσίν των.

Νομίζομεν ὅτι παρέχομεν ἐκδούλευσιν εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μας, συνιστῶσαι εἰς αὐτὰς μετὰ τοὺς νέους συρμοὺς καὶ τὸ μοναδικὸν κατάστημα, τὸ ὁποῖον συγκεντρώνει ὅλα τὰ πλεονεκτήματα τῶν μεγάλων Παρισινῶν τοιούτων, τὴν εὐθηνίαν δηλαδὴ μετὰ τῆς φιλοκαλίας καὶ στερεότητος ὅλων τῶν εἰδῶν. Ἐφάμιλλον καὶ κατὰ τοῦτο ἀκόμη μὲ τὸ Λοῦβρον ἐκτελεῖ καὶ παραγγελίας τῶν ἐπαρχιῶν, ἀναλαμβάνον τὴν ὑπὸ ἰδίαν εὐθύνην ἀποστολὴν πραγμάτων.

ΝΕΑΙ ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΤΩΝ ΖΩΟΦΙΛΩΝ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἔγειναν αἱ νέαι ἀρχαιρεσίαι τῆς Ἑταιρίας τῶν Ζωοφίλων εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας.

Ἐπίτιμος πρόεδρος τῆς Ἑταιρίας ἐξελέγη ὁ κ. Δ. Μεσσαλᾶς, Πρόεδρος ὁ κ. Εὐγ. Ραγκαβῆς, ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Ἀριστ. Βελέτας, Γεν. Γραμματεὺς ὁ κ. Π. Καλογερόπουλος, εἰδικὸς ὁ κ. Κ. Κυπριάδη, νομικὸς Σύμβουλος ὁ κ. Σ. Εὐκλείδης καὶ ταμίας ὁ κ. Χλλ. Σύμβουλοι δὲ οἱ κ. κ. Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Γ. Στρέϊτ, Ἰ. Καραπάνος, Ρ. Ἔλλιοτ, Γ. Πιλάβιος, Ἀρ. Βοζάντιος, Π. Μελᾶς, Καλαποθάκης, πρεσβύτερος καὶ αἱ κ. κ. Ροξάνη Ρίζου, Μαρία Μπάρτ, Αἰκ. Ζλατάνου καὶ Κ. Παρρέν.

Ἐκπαιδευτικὴ ἐπιτροπὴ αἱ κ. κ. Ἀργυρῆ Πανᾶ, Ἄννα Νίκολς, Δέσποινα Ἀνδριοπούλου καὶ Εὐφροσύνη Λούρου, καὶ οἱ κ.κ. Α. Βενιζέλος, Π. Κανάκης καὶ Γ. Νοταρᾶς. Διὰ πρώτην φορὰν εἰς διοικητικὸν Συμβούλιον κυρίων λαμβάνουν μέρος καὶ κυρίαι.

Δεσποινὶς πτυχιοῦχος, ἀρίστης ἐν γένει ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως, ἐκ τῶν ὀλίγων ἐπιλέκτων Ἑλληνίδων μας, μαθηματικὸς πρώτης δυνάμεως, συνιστωμένη παρ' ἡμῶν θερμότατα, ἐπιθυμεῖ νὰ εὕρῃ δύο ἢ τρία ἰδιωτικὰ μαθήματα. Εἰς τὸ γραφεῖον μας παρέχεται πᾶσα πληροφορία περὶ αὐτῆς, ὡς πολυτίμου μορφωτρίας καὶ παιδαγωγοῦ ἐκ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μ. Β. Κ. Ἀθήνας. Θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς.— Δα Μ. Μ. Βραΐλαν. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. 22 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Θὰ προσπαθήσω νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σας.—Καν Β. Κ. Βραΐλαν. Θὰ δημοσιευθῇ εὐχαρίστως. — Καν Π. Δ. Κέρκυραν. Τὸ φύλλον σᾶς ἐστάλη. Αἱ συνδρομαὶ εἶναι ἐτήσιαι, 5 δρ. διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἃς στέλλετε, εὐαρεστουμένη δι' ἐπιταγῆς.—Καν Κλ. Π. Λεμησσὸν. Εὐχαριστῶ δι' ὡραίαν ἐπιστολήν. Γράφω.—Δα Π.Α. Hasi, 11 φρ. ἐλήφθησαν. Ἔχετε δίκαιον.—Κον Σ. Α. Ροστόβ. Συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Εἰς τὴν διάθεσίν σας 1 φρ.—Καν Δ.Β. Τσ. Μασσάουαν. Ἐνεγράφητι. Τὴν συνδρομήν σας, 8 φρ. χρ. ἀποστέλλετε διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς. — Καν Π. Φ. Μιτυλήνην. Συνεμορφώθημεν ὁδηγίαις σας.—Δα Α. Α Μονεμβασίαν. Θερμοτάτας εὐχαριστίας διὰ τὴν κολακευτικὴν καὶ ὡραίαν σας ἐπιστολήν. — Καν Εὐ. Τσ. Πορταριὰν. Ἐπιστολή σας μετὰ συνδρομῶν ἐλήφθη. Θερμοτάτας εὐχαριστίας.

Κον Ν. Δ. Ν. Βῶλον, Σᾶς εὐγνωμονῶ διὰ τὴν συγχαρητήριον ἐπιστολήν σας, Κον Φ. Χ. Βουκουρέστη. Εὐχαριστοῦμεν διὰ ἀποστολὴν τῶν ἐν λόγῳ ἀντιτύπων, τὰ ὁποῖα θὰ διαβιβάσωμεν πρὸς τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Ἀσύλου. Γράφομεν—Καν Β. Γ. Θ. Κ]πολιν. Συμμορφούμεθα εὐχαρίστως ὁδηγίαις σας. — Καν Χ Κ. Τύρναβον. Καὶ πρὸς ὑμᾶς θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τοὺς πολὺ κολακευτικοὺς λόγους ἐν σχέσει πρὸς τὸ τελευταῖον ταξείδιόν μου. Τὰς αὐτὰς πρὸς πάσας τὰς ἀγαπητὰς ἀναγνωστρίας μου, πρὸς τὰς ὁποίας δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀπαντήσω ἕως σήμερον. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν καὶ συνεμορφώθημεν πρὸς τὰς ὁδηγίας σας. Καὶ πάλιν θερμὰς εὐχαριστίας. — Δα Οὐ. Δ. Λευκάδα. Θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.— Δα Εὐ. Κ. Καστορίαν. Τὰ χρήματα ἐλήφθησαν καὶ τὰ ζητούμενα ἐστάλησαν ἀμέσως. Ἐὰν δὲν τὰ λάβετε, γράψατέ μας, ἵνα ἐξετάσωμεν τί συμβαίνει. — Δα Θ. Π. Λευκωσίαν. Ἐπιστολή σας μετὰ συναλλαγμ. ἐκ φρ, 80 ἐλήφθη. Πολλὴν εὐγνωμοσύνην δι' εὐγενῆ πάντοτε φροντίδα, ὡς καὶ δι' ὡραίας καὶ κολακευτικὰς κρίσεις.

Πρὸς τὰς κ. κ. Δ. Στ. Πύργον. — Ἀ. Γλ. Λευκάδα. — Ε. Κ. Γύθειον.—Α. Ν. Ρ. Λονδῖνον.—Εὐ Ο. Μ Ἄνδρον.—Ζ. Α. Κέρκυραν, Θ. Τ. Βενετίαν.—Α. Α. Μασσαλίαν — Μ. Σ. Neûberg, Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Δα Κ. Σύρον Παραγγελία σας ἐξετελέσθη.

Η ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΗΣ κ. ΚΑΡΑΣΤΑΜΑΤΗ

Ὅσον ὀλίγα καλλιτεχνικὸν καὶ πλούσιον καὶ μεγαλοπρεπὲς τὸ νέον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου κατάστημα τῆς κ. Σπάρτης Καρασταμάτη. Εὐρύχωρον ὡς ὡραία αἴθουσα μὲ ἐπίπλωσιν πάλλευκον καὶ κυανῆν ἀπὸ τὰ λευκὰ καὶ χρυσοστολισμένα φωτνώματα ἐντὸς τῶν ὁποίων εἶναι κλεισμένοι οἱ ἄβροι καὶ ἀστραπτεροὶ κόσμοι τῆς μετάξης, μέχρι τῶν ὡραίων στρογγυλῶν ἀνακλιντήρων, τῶν σκεπασμένων ἀπὸ βαρύτιμον λευκοκύανον σηρικόν, προϊὸν τῆς γυναικείας αὐτῆς βιομηχανίας, εἰς ἣν ἔδωκε ζωὴν καὶ ὑπόστασιν ἡ κ. Καρασταμάτη, ὅλον λάμπει ἀπὸ πλοῦτον καὶ καλλαισθησίαν, πλαίσιον ἀνταξιον εἰς τὰς ὡραίας πελάτιδας, αἱ ὁποῖαι τὸ ἐπισκέπτονται.

Οἱ νεωτερισμοί του εἴτε εἰς ὑφάσματα διὰ φορέματα, εἴτε δι' ἔπιπλα, οἱ θαυμάσιοι χρωματισμοί, τῶν ὁποίων τὸ μυστικὸν κατέχει μόνον ἡ κόρη τῆς κ. Καρασταμάτη, αἱ ἐκλεκταὶ ποιότητες καὶ ἡ στερεότης τῆς ἐργασίας ἐπαναφέρουν εἰς τὰς ἡμέρας μας τοὺς παλαιοὺς καιρούς, καθ' οὓς αἱ θυγατέρες καὶ αἱ ἔγγονοι ἐκληρονόμουν τὰ φορέματα τῆς μάμμης, κειμήλια χωρὶς τέλος, ἐπίσης πολύτιμα ὅσον καὶ τὰ ὡραῖα κοσμήματα.

Ἡ διαφορὰ εἶναι ὅτι ἡ κ. Καρασταμάτη δὲν ἔχει τιμὰς ἀκριβὰς ὡς τῶν χρόνων ἐκείνων, καὶ ὅτι εὐεργετεῖ τὸν κόσμον ὃν προμηθεύει, διότι μὲ ἓν φόρεμα μεταξωτὸν ἀπὸ τὸ ἐργαστήριόν της ἀναπληροῖ τις τρία τέσσαρα Εὐρωπαϊκά. Τώρα μὲ τὰς ἑορτὰς αἱ ὀμπρέλλαι, τὰ μεταξωτὰ μανδύλια, αἱ ἐσάρπαι, αἱ γραβάται, τὰ μυρία ἄλλα μεταξωτὰ εἴδη εἶναι θαυμάσια δῶρα, δῶρα χωρὶς τέλος.